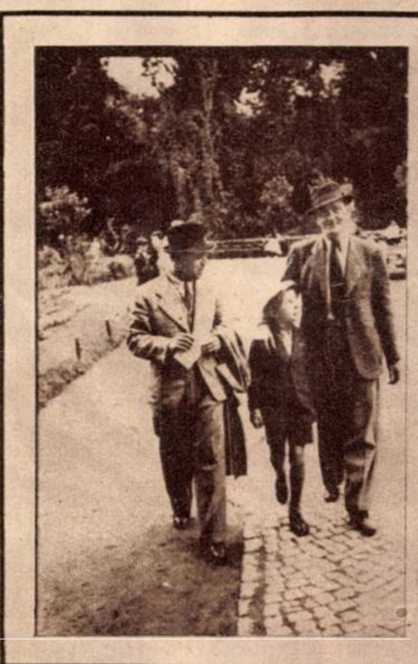
COPILUL MINUNE Nr. 1
JUMATATE POPESCU

De CE acest curios nume: Jumătate Popescu?... Pentrucă personajul despre care este vorba aici e atât de mic în vârstă — nu numără decât opt ani — încât nu merge să i se spună „Popescu" întreg. Și pentru încă ceva. Apărând pe scenă împreună cu tatăl său, dela care a învățat meseria de acrobat jongleur, micul Popescu a format cu părintele un „număr" care a luat numele de „Popescu și jumătate". In Germania, unde au jucat multă vreme, li se spunea „Ein und halb Popescu", iar în Franța, Elveția și Belgia tatălui și fiului care uimeau lumea cu echilibristicile lor li se spunea „Popesco et demi".

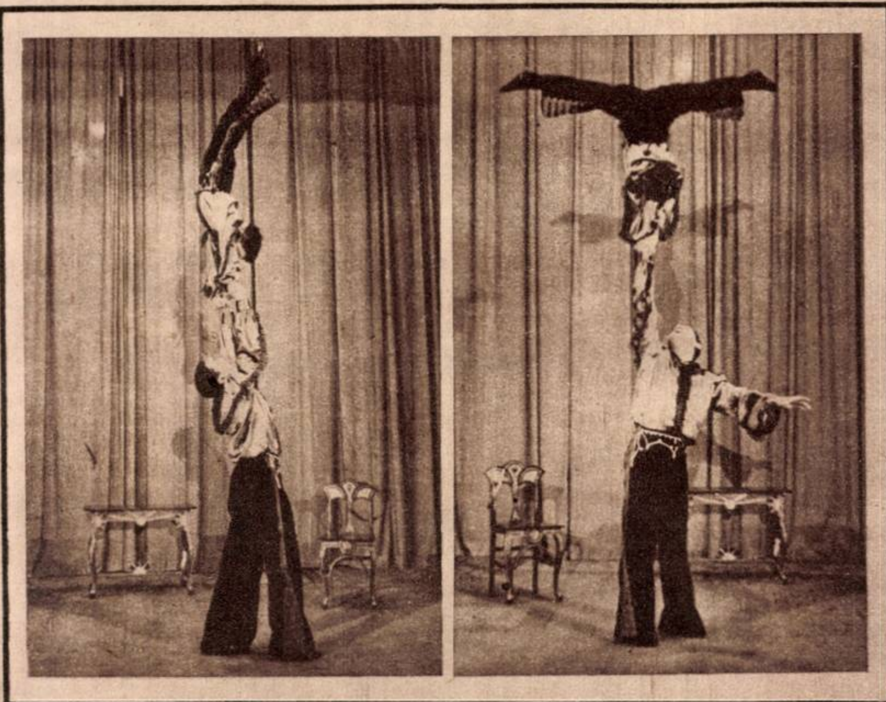

O figură de acrobație și jonglerie.

Redactorul nostru plimbându-se cu „Popescu și ½".

De fapt copilului, care într'un spectacol la care am asistat de curând, ne-a fermecat și ne-a entuziasmat cu „figurile" lui, îi spune *Wolfgang Popescu*. Ciudată împerechere de nume, dar totuși reală. Născut pe când tatăl său, cunoscut la noi înainte vreme, sub numele „omul șarpe", se afla în turneu prin Germania a fost botezat acolo de cineva din trupă cu numele: *Wolfgang*. Ca și acel ilustru făuritor de geniale muzici, *Wolfgang Amdeus Mozart*, Wolfgang Popescu este un copil minune. La patru ani, copilul precoce care era Wolfgang A. Mozart entuziasma cu interpretările sale la pian pe împărăteasa Maria Tereza; la aceiași vârstă Wolfgang Popescu smulgea ropote de aplauze cu jongleriile sale, în cele mai mari teatre de varieteu din Europa.

½ Popescu și Popescu întreg.

* * *

Intâmplarea a făcut să-l întâlnesc pe „Jumătate Popescu", într'una din diminețile trecute în Cișmigiu. L-am recunoscut după freza blondă și figura sa plină de inteligență și vioiciune. Copilul, care cu câtova zile înainte, în sala de spectacol, născuse uimire și admirație în inima spectatorilor care-l aclamau, stătea acum la marginea apei și pândea broaște, pe care le hrănea cu miez de chiflă. L-am urmărit mai multă vreme, până să intru în vorbă cu el. „Jumătate Popescu" nu mai era acrobatul și muzicantul ce-l cunoscut la reprentație. Era un copil, care la opt ani cât are, nu se poate lipsi de plăcerea de-a urmări broaștele sau de-a arunca pietre în apă, pentru a admira cercurile din ce în ce mai mari, care se desfac, până sunt înghițite cercurile de oglinda lacului.

Am revăzut atunci în minte, în timp ce urmăream mișcările copilului care nu trăda nimic excepțional, tot programul pe care ni-l furnizase la spectacol. Iată-l, cu picioarele întinse pe două scaune, învârtind cercuri pe mâini și pe un baston, ce-l ține în gură. Iată-l apoi strângându-se ca un melc și ridicându-se într'o mână cu picioarele verticale, în sus. Iată-l la Xilofon, cântând melodii de toată frumusețea. Cineva îi aduce o armonică, mai mare decât copilul însuș, și iată-l cântând o doină care merge la inimă. Și câte și mai câte nu se oferise la acel spectacol, ca echilibristică și jonglerie, acest copil care acum se bucura grozav când putea arunca o bucățică de miez vreunei broaște, care nu se sfia să o înșface.

Ich habe meinen Mutti lieb.
Wolfgang Popescu

Un autograf al lui „½ Popescu"

* * *

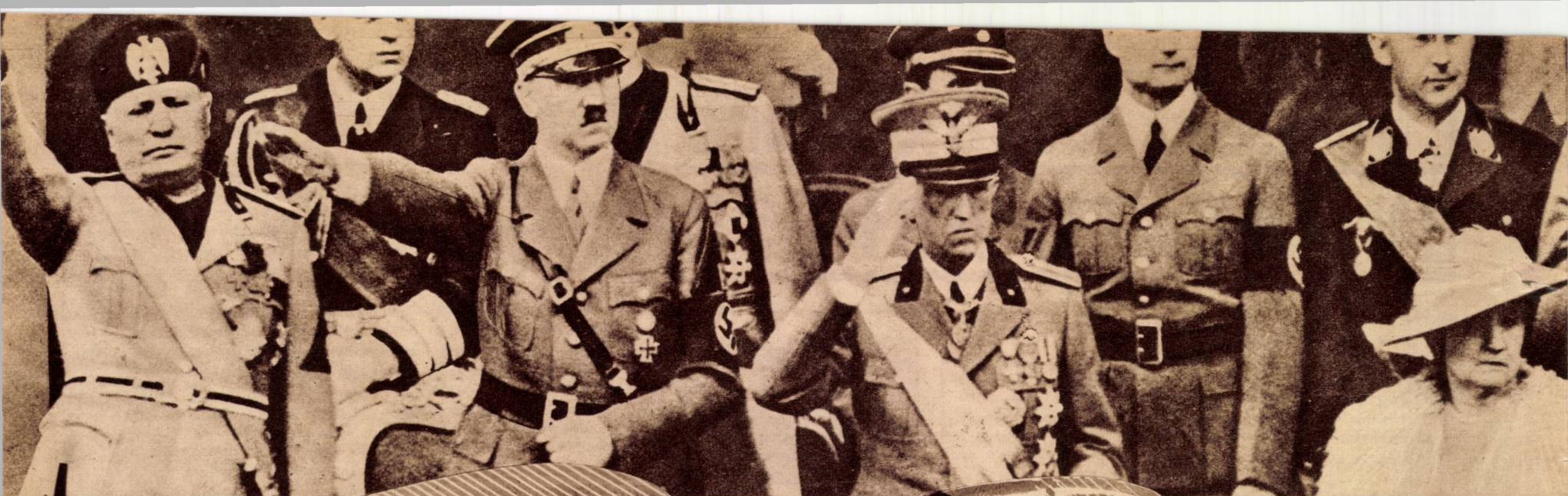
Pe o bancă unde am luat loc cu Popescu-tatăl și micul acrobat, părintele își descrie copilul, în timp ce acesta, intervine din când în când, confirmând cele spuse și adăogând și el câte ceva.

— Am lucrat cu el împreună de când avea trei ani. Am fost în Jugoslavia, Cehoslovacia, Germania, Elveția, Franța și Belgia. Am jucat la *Ronaher* din Viena, la *Scala* din Berlin, la celebrul teatru *Divaldo* din Praga. Peste tot Wolfgang a fost punctul de atracție al întregului program, format din cei mai vestiți actori. După reprezentație cabina lui se umplea de jucării și bomboane primite dela spectatori.

Și întru întărirea celor afirmate „Popescu-senior" scoate din buzunar o sumă de tăeturi din presă, care toate se întrec în laude pentru micul copil din fața noastră. Toți cei ce scriu despre el îl califică drept „copil minune" și „fenomen artistic". Și una și alta nu sunt deloc exagerate, când aflăm de ce este în stare acest „Jumătate Popescu". Conduce mașina și autobuzul, fără să fi învățat vreodată. Pe Adriatica, unde făcea plaje acum doi ani, deci la șase ani, a condus un „vaporetto" — fără să i se fi arătat ce trebue să facă. Cântă la xilofon, vioară, armonică și pian, și n'a avut niciodată profesor. Pictează în ulei și acuarele lucruri de toată frumusețea. E campion de ping-pong, din prima zi ce-a pus mâna pe rachetă. In afară de acestea toate, numai cei ce l-au văzut jucând își pot da seama de voaloarea și greutatea figurilor acrobatice pe care le execută. In ce ne privește afirmăm că am trăit adevărate momente de emoție văzând riscantele acrobații ale lui „Jumătate Popescu".

Copilul, care uimește spectatorii cu îndrăznețele sale figuri și cu jocul său de scenă minunat, este și-un elev de școală din cei buni. Intre două repetiții sau reprezentații nu uită că are de învățat la „memorizare" și că, deși a încasat până acum sume mari de bani, în tot felul de valute, încă trebue să mai scrie în caetul de aritmetică, cât fac de 8×8...

LIVIU FLODA

Italia IN RĂZBOI

DUPĂ câteva luni de neutralitate și altele de nebeligeranță, Italia a declarat războiu Angliei și Franței.

Fără îndoială că această hotărîre a guvernului din Roma n'a stârnit surpriză, deoarece simpatiile domnului Mussolini și al partidului fascist italian pentru Reichul național-socialist nu erau o taină pentru nimeni. Ziarele italiene n'au ascuns în aceste nouă luni de războiu, către cine se îndreaptă urările lor de victorie. Cei care-și mai făceau iluzii asupra adevăratei atitudini a Italiei, se bizuiau doar pe socoteli sentimentale, în care un rol hotăritor îl joacă amintirea legăturilor din trecutul depărtat și mai apropiat, dintre Italia și cele două mari democrații occidentale.

Este adevărat că s'au făcut, în ultima vreme, încercări destinate să oprească Italia de-a participa la războiu. Cea mai însemnată dintre aceste intervenții este desigur aceea a președintelui Roosevelt, care între altele, ar fi făgăduit Italiei că revendicările sale vor fi satisfăcute de puterile occidentale, cu garanția Statelor-Unite.

Ducele a răspuns la aceste demersuri că Italia are aranjamente precise, cărora înțelege să le facă față.

Cavaleria este transportată cu autocamioane.

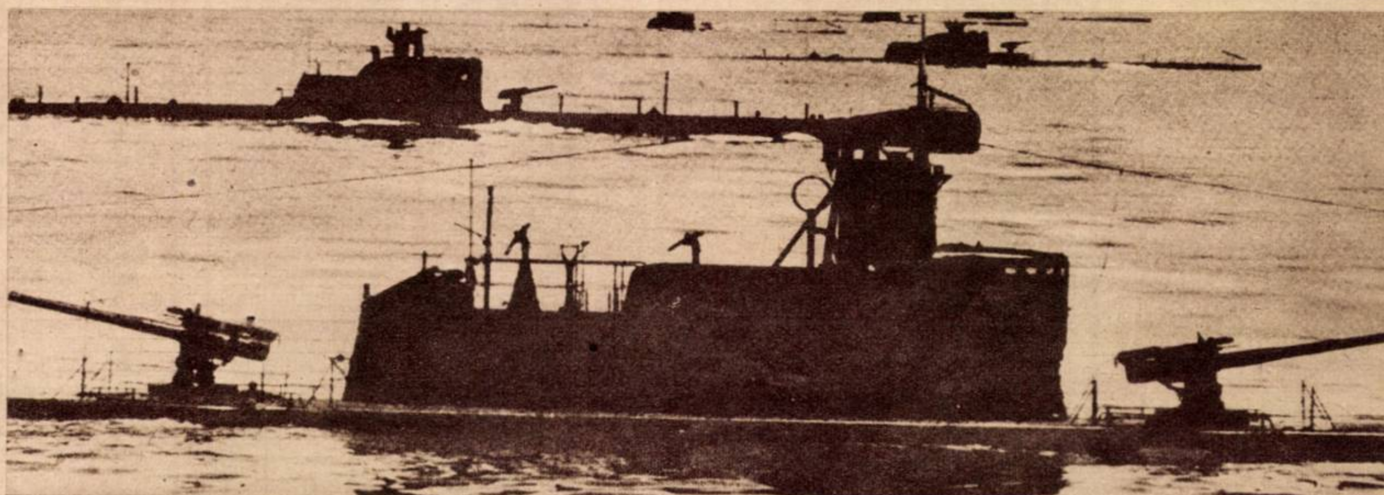
POZIȚIA STRATEGICĂ A ITALIEI

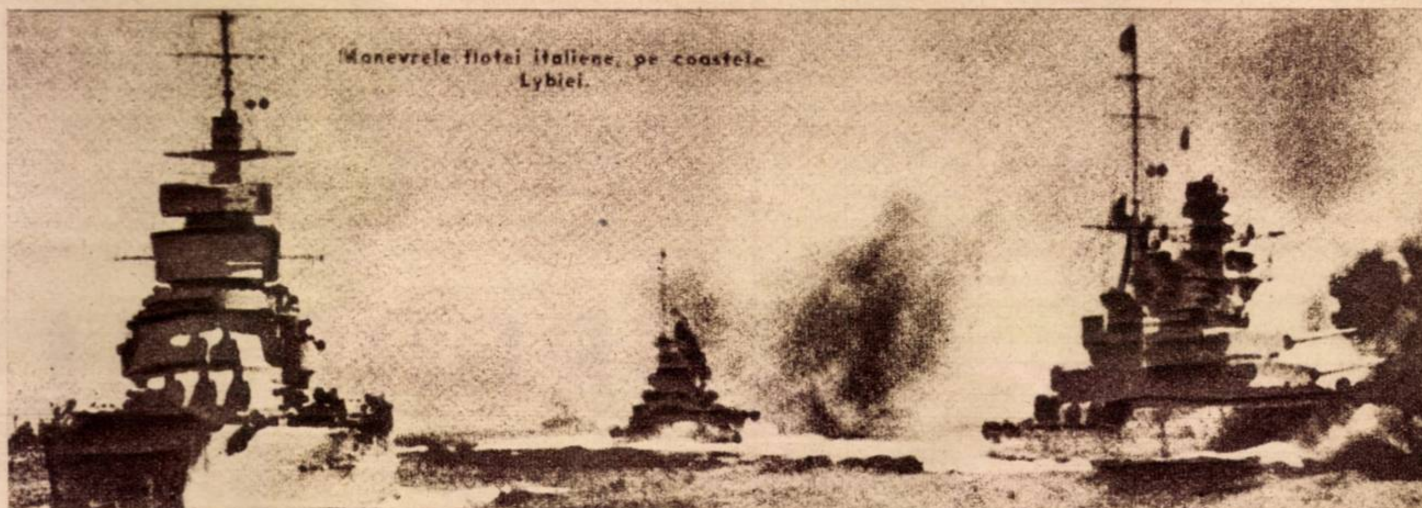
Străbătând centrul Mediteranei, ca un dig uriaș pe care-l prelungesc către Orient coastele Libiei și insulele Dodecanezului, Italia deține o poziție strategică de mare însemnătate, permițându-i să ție sub amenințare toate comunicațiile maritime ale bazinului, iar datorită aviației, să ducă ofensiva până în inima statelor din jurul ei.

Dacă ținem seamă de viteza avioanelor moderne, Bordeaux, Paris, Tunis, Alger sunt la aproape două ceasuri de aerodromurile din nordul Italiei, din Sicilia sau Sardinia, iar Suezul și eventual Cairo la o distanță egală de aeroporturile din Rhodos și Cirenaica.

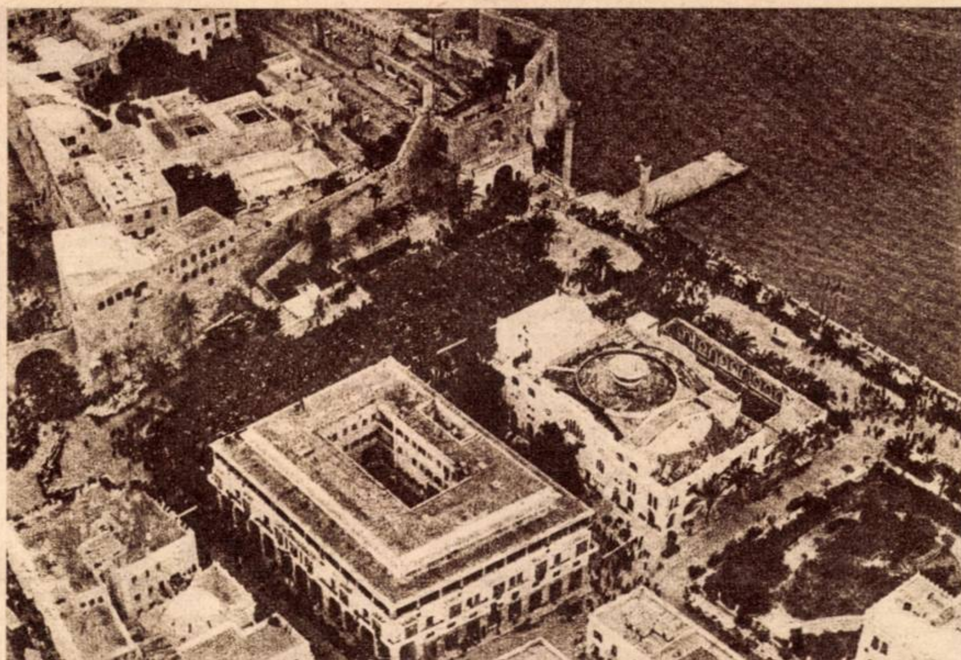
Aviația italiană ar putea, așadar, să-și concentreze acțiunea escadrelor sale asupra punctului celui mai însemnat al teatrului operațiunilor mediteraneene, interzicând flotelor adversare utilizarea bazelor dela Toulon, Alger, Tunis, Malta sau din Arhipelag și să supună bombardamentului sud-estul Franței și Egiptul.

Italia se găsește astfel așezată, în chiar centrul liniilor de luptă, de unde și-ar putea ataca inamicii. Foloasele evidente ale acestei poziții centrale sunt însă compensate de riscurile pe care le are, la rândul ei, Italia, de-a suferi atacurile concentrice ale aliaților, fără a putea să micșoreze rezultatele prin depărtarea și răspândirea centrelor sale vitale.

Submarine italiene, evoluând în Mediterana.

Manevrele flotei italiene, pe coastele Lybiei.

Tripolis, un oraș modern de 108.000 locuitori, văzut din avion.

Avioane britanice sburând deasupra Canalului de Suez.

Vânătorii alpini italieni se instalează pe poziții.

Un post de telefotografie pe frontul din Alpi.

Se poate deci afirma, ținând seamă de opiniile experților militari, că poziția centrală pe care o ocupă Italia, îi îngăduie să amenințe serios o parte a teritoriului inamic.

SITUAȚIA STRATEGICĂ A INAMICILOR

Franța ar avea de suferit, firește prin faptul că aviația italiană din Lombardia ar putea executa, cu ușurință, bombardamente asupra porturilor franceze din Mediterana, iar avioanele italiene din Libia ar putea da lovituri în Tunis. In schimb, atât Franța, dar mai ales Anglia dispun de imense teritorii care se află în afara razei de acțiune a aviației italiene, iar căile lor de comunicație cu principalele surse mondiale de aprovizionare, rămân libere ca și înainte de intrarea Italiei în războiu.

Cât privește instalațiile industriale din sudul Franței, ele pot fi împinse către vestul Franței sau Algeriei, menținându-se simple platforme, în apropierea frontierei. O bună parte din uzinele franceze au și fost transferate, iar altele vor fi mutate în Maroc și chiar în Marea Britanie. Producția continentului american va putea fi transportată în Franța și Anglia, fără ca vasele de războiu italiene să le poată împiedeca, căci nici o unitate navală a Italiei nu se află astăzi dincolo de Gibraltar, pe căile de comunicație mondiale.

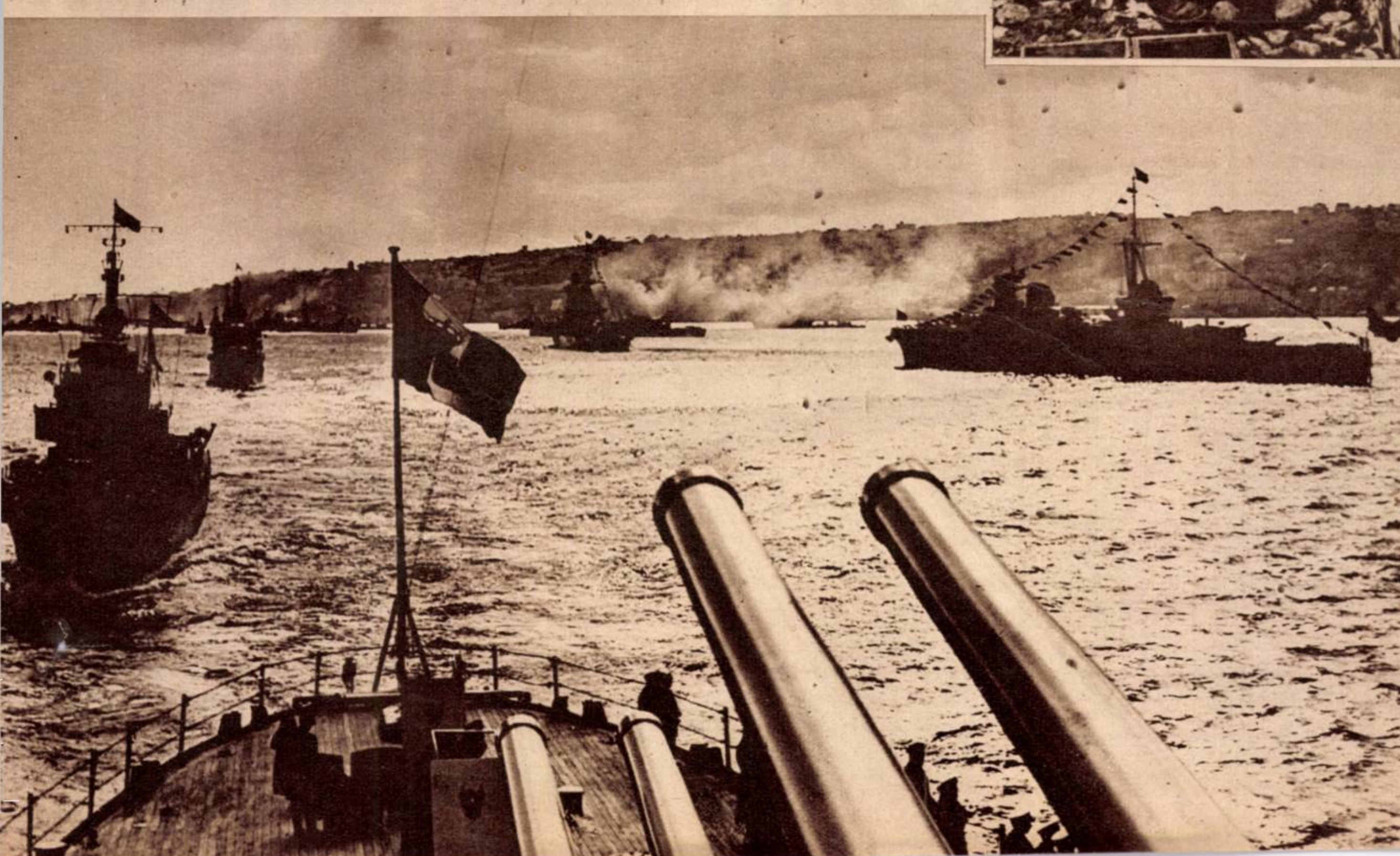
Doctrina militară italiană preconizează, spre a înlătura aceste desavantagii strategice, o acțiune rapidă, în raport cu resursele de războiu ale peninsulei italice.

Obiectivele imediate ale acțiunii militare italiene, așa cum le arată ziarele din Roma, sunt: Corsica, Tunisul, Malta și Riviera franceză. In posesiunile sale africane, Italia dispune de 300.000 de soldați, 200.000 în Libia, iar restul în Abisinia. Situția acestor trupe atârnă de libertatea comunicațiilor cu metropola, de unde trebue să le sosească armamentul și munițiunile. Dacă forțele aliate ar isbuti să închidă Canalul de Suez și să blocheze coastele Africei de Nord s'ar ivi, pentru aceste trupe, o situație nouă. Forțele italiene au fost puse sub comanda supremă a domnului Mussolini, având ca șef de stat major general pe mareșalul Badoglio, soldat strălucit, ale cărui merite, în războiul trecut, cât și în campania din Abisinia, sunt cunoscute. După unele informațiuni, diviziile franceze din Alpi, ale căror număr e greu de precizat, se află sub comanda generalului Blanchard, acela care a organizat puternica rezistență din Flandra, îngăduind retragerea grosului armatelor aliate.

Oricare ar fi desfășurarea pe care o vor ... luptele, intrarea Italiei în războiu trebue socotită ca un eveniment de cea mai mare însemnătate, atât politică cât și militară.

Artileria de munte italiană, în poziție de tragere.

Unități ale flotei italiene, patrulând în apele Mediteranei.

Turban de jersey bleu cu voaletă lungă, în acelaș ton. Creația casei Balazun din Paris

Panama albă garnisită cu panglică albă și neagră. Model al casei Odette Colson, Paris.

CÂTE CEVA DESPRE LINGERIE

MULTE doamne preferă să-și facă astăzi în casă, lingeria, și sunt bucuroase oridecâteori găsesc un model ușor de realizat, totodată elegant și practic. Modelul pe care-l publicăm astăzi corespunde acestor cerințe.

Croiala este foarte modernă, partea de sus formând soutienul, și este mai ales recomandabil pentru vară și seară. Pentru confecționarea lui nu este nevoe de mai mult de 1.50 m. de material, putând fi variat la nesfârșit, după cum se vede din imaginile reproduse în această pagină.

Combinezonul poate fi făcut din mătase lavabilă imprimată sau uni, din dantelă, ori din aceste materiale, combinate între ele.

A jumătatea din față — B jumătatea din spate — C pătratul din față — D pătratul din spate — E cordonul din față — F spatele cordonului — G soutienul.

VĂ PUTEȚI SPĂLA „SCANDALUL"

Port-jartierul de elastic a învins corsetul! El se găsește azi în garderoba oricărei femei. Pentru ca să fie menținut totdeauna în bună stare, trebue întreținut cu grijă. Purtat mai totdeauna direct de piele, trebue spălat foarte des. Operația e delicată și de ea depinde suplețea și aspectul lui. Iată cum să procedați:

SPĂLATUL

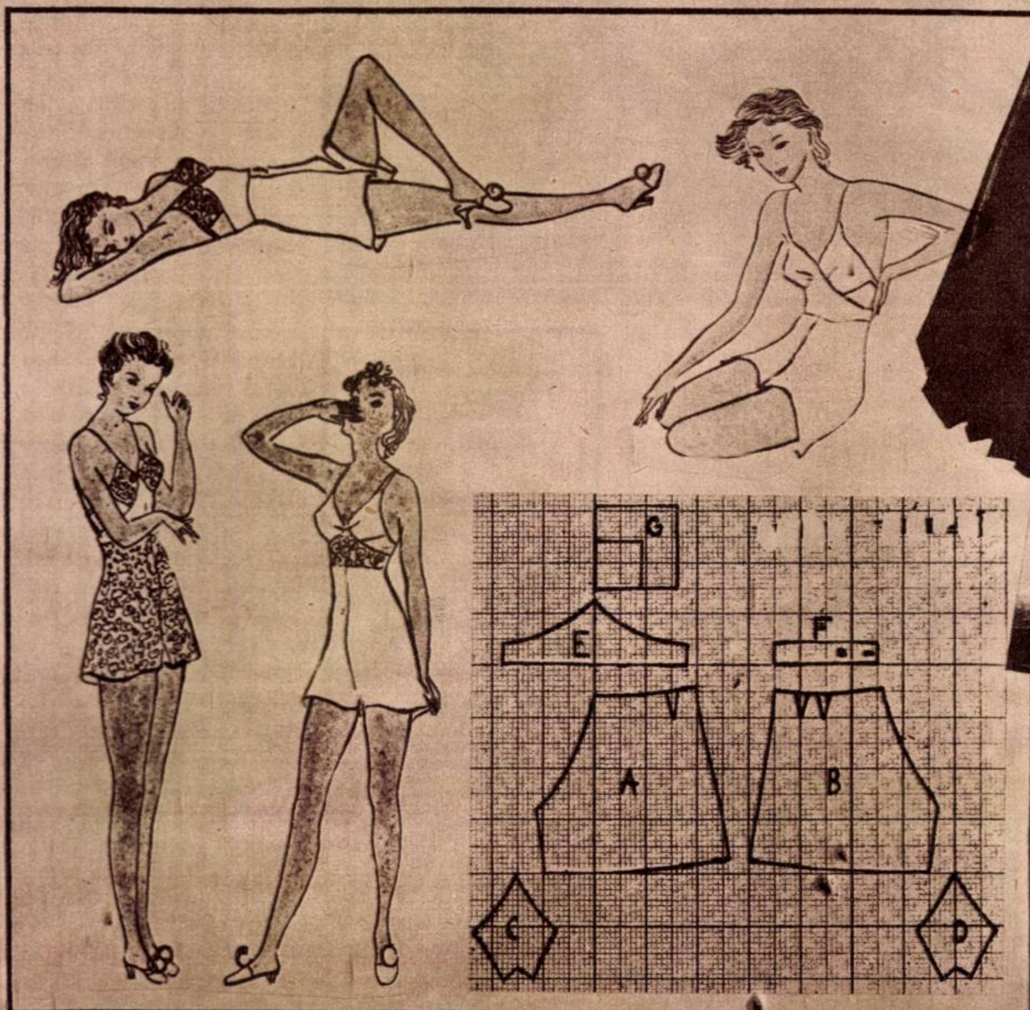
Muiați „Scandalul" în apă rece cu săpun. Muiați-l apoi, fără frică, în apă fiartă în care ați pus câteva cristaluri de sodă și o bucată de săpun negru, cât o nucă. Lăsați-l să se moaie câteva minute apoi scoateți-l. Lăsați-l să se răcească și frecați-l cu o perie aspră.

După această primă operație, muiați-l în apă rece (clătiți până ce apa rămâne clară). Nu-l stoarceți. Pentru uscat, înveliți-l într'o pânză (de preferință, într'un prosop) și apăsați, pentruca prosopul să absoarbă cât mai mult apa.

USCATUL

Dacă aveți acasă două stinghii rotunde, dispuneți-le în așa fel, încât să îmbrăcați port-jartierul pe două sau trei din ele, dupăcum arată fotografia noastră (3). Având aer suficient și pe dinăuntru, uscatul se va produce mult mai repede.

CĂLCATUL

Dacă „scandalul" e confecționat numai din cauciuc, să nu-l călcați: își va relua singur forma. In caz contrariu, trebue să călcați părțile făcute din material necauciucat. Un „scandal" îngrijit în felul acesta va da totdeauna impresia că e nou.

SE POATE COMUNICA...

MULTĂ lume se întreabă, dacă mai există azi vreo posibilitate de comunicare cu statele apusene cari se află în războiu.

Până acum câteva zile puteai expedia în Franța și firește puteai primi dintr'acolo scrisori, colete, etc. Răscrucea mesagiilor trimise spre Republica Franței sau a celor ce veniau înspre România era Milano. Acest oraș era marele mediator pentru Franța și indirect pentru Anglia. Astăzi Italia aflându-se în stare de războiu cu aliații, Milano a încetat să mai mijlocească mersul corespondenței între România și Franța.

ALTE DRUMURI...

Societatea „Crucea Roșie" găsindu-se în fața unei noui situațiuni a convocat adunarea factorilor răspunzători pentru a cerceta noui posibilități. Acelaș lucru l-a făcut și Poșta. Nu e lucru fără însemnătate ca de odată legăturile cu două țări mari să fie întrerupte pentru particulari. Cine știe câte sute de mii de plicuri, dacă nu chiar milioane, așteaptă undeva deschiderea altor drumuri între atâtea țări astăzi complect izolate!

* * *

Există la Berna o Uniune a Poștelor europene. Această uniune facilitează transitul și, atunci când împrejurările cer, ia măsurile potrivite. Poșta Română s'a adresat Uniunei dela Berna sugerând acesteia următoarea soluție: Corespondența din România să plece spre Alexandria și de aici luând drumul Coloniilor franceze să pătrundă pe teritoriul Franței. Acest demers al Poștei nu a primit încă nici-o confirmare.

* * *

S'a făcut în urmă o altă încercare: să se obțină trecerea în ceea ce privește corespondența, prin U. R. S. S. dar nici această idee nu a deslegat încă problema care din ziua intrării Italiei în războiu, continuă a rămânea deschisă.

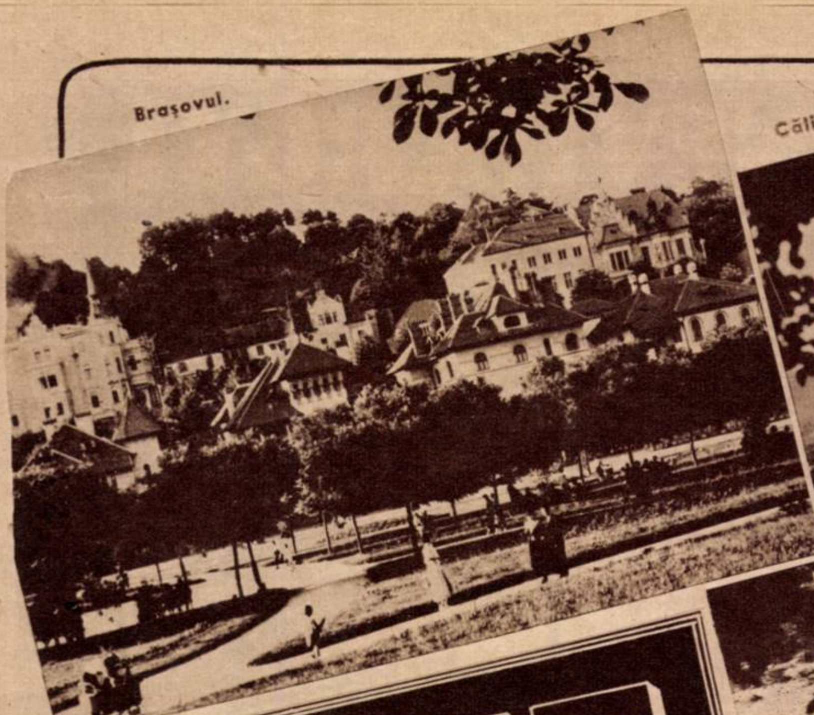
TELEFOANELE

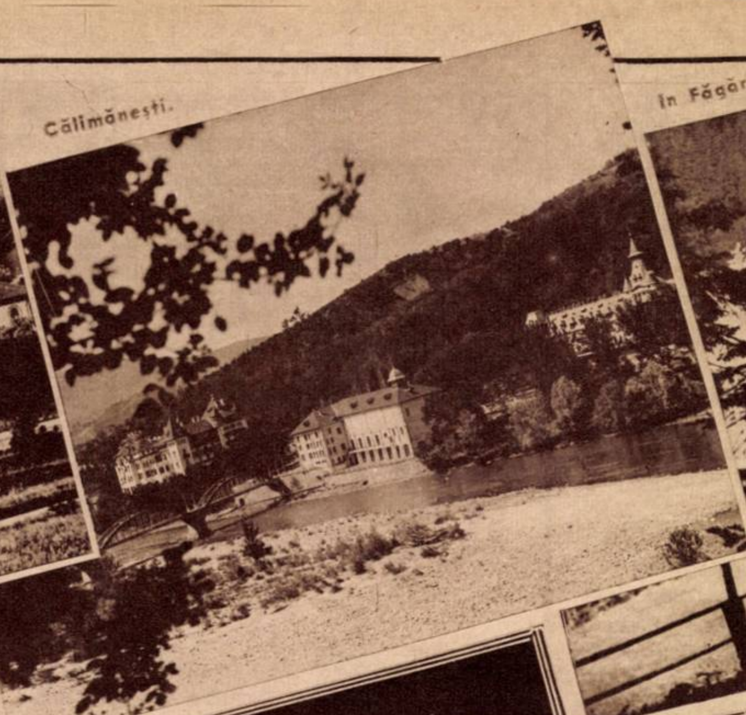
De la începutul războiului, de anul trecut adică, nici un particular nu a mai auzit — prin firul electric — glasul cuiva din Franța și Anglia. Nu au existat decât convorbiri oficiale cum sunt cele ale delegațiilor respective.

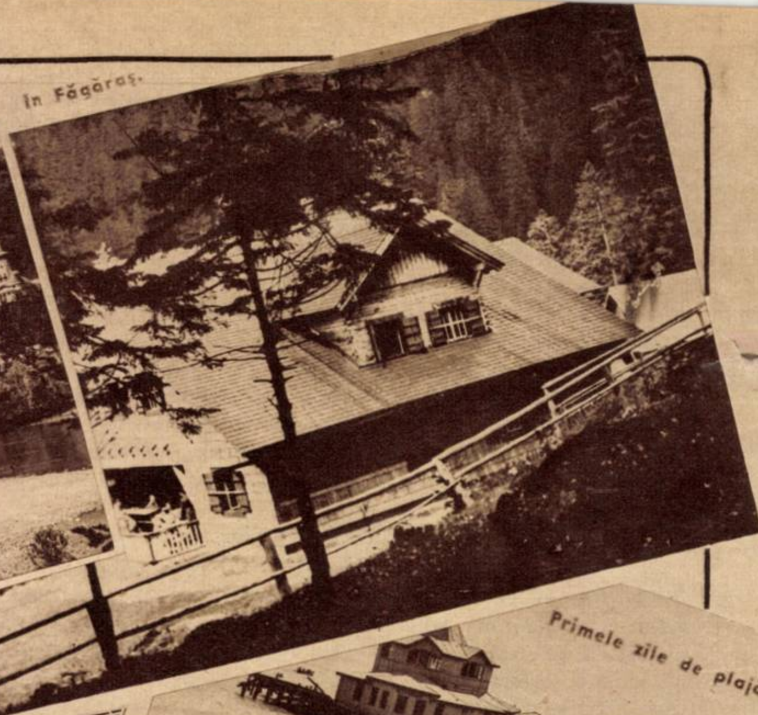
ȘI TOTUȘI SE COMUNICĂ

La Poștă poate fi expediată oriunde o telegramă! Așa dar legăturile nu sunt chiar de tot rupte. Mijlocul este costisitor, dar rapid și el salvează încă principiul că lumile ori cât ar fi de îndepărtate — și ori cât ar fi de dificile drumurile — nu pot fi complect izolate. Este deajuns — pentru vremurile în cari trăim — că putem afla, dela o rudă, un prieten, un frate, câteva vorbe, fie ele cât de puține.

OSCAR LEMNARU

Brașovul.

Călimănești.

In Făgăraș.

VINE UN SEZON GREU

Primele zile de plajă.

Pe peron.

ÎN mijlocul acestor mari evenimente care frământă intreaga omenire, omul își are mica lui lume, cu frământările și preocupările ei. Pentru fiecare individ s'a schimbat ceva din viața lui. Oamenii pe care suferințele îi goneau dintr'un loc în altul, stau acum la răscrucea drumurilor și se întreabă încotro. O sumă de locuri, în care oamenii se duceau plini de nădejde, ca să-și caute sănătatea, sunt azi inabordabile. Sunt și la noi multe stațiuni cu ape similare, ca cele din afară, omul bolnav e însă un specimen foarte curios. El n'are încredere decât în anumiți doctori și anumite surse. Există pentru ei și o masă mare de snobi, care plecau peste hotare, din snobism, dar aceștia interesează foarte puțin.

In alte vremuri, în această epocă, cei cari se pregăteau să plece, începeau să se agite, acum stau nedumeriți și se întreabă dacă vor putea și în țară să găsească adăposturi pentru ei.

Va fi desigur o aglomerație cum nu s'a văzut până acum, în stațiunile noastre climaterice și balneare. Și e probabil că autoritățile vor interveni efectiv, pentru a oferi adăposturi și confort cât mai bun nu numai vilegiaturiștilor noștri, ci și celor cari vor trebui să vină din alte părți, ca să-și continue la noi o cură pe care n'o mai pot face acasă la ei.

Pe cât se spune, prin stațiunile noastre au început să străbată vilegiaturiștii, căutând depe acum locuințe. Va fi desigur o scumpete mai mare cum a fost în alți ani, dar de astă dată legitimă în oarecare măsură. Viața s'a scumpit pretutindeni, și în stațiunile climaterice, unde toate se aduc depe la orașe, este probabil că scumpetea se va accentua mai mult ca în alți ani. Și în această chestie autoritățile vor trebui să intervie, pentrucă acolo unde se duc oamenii să-și caute sănătatea nu toți au de unde cheltui. Se mai duc și oameni săraci.

Ca niciodată, anul acesta, autoritățile vor trebui să-și concentreze în această direcție, din timpuriu, toată grija lor.

Palatul Sinaia.

Inghesuiala nu e mare.

30 MINUTE DE ACROBAȚIE AERIANĂ

(Urmare din pag. 3-a)

Dacă așí scoate acum o mână afară, aerul mi-ar smulge brațul. Acul arată acum limpede: 550 klm. pe oră.

Avionul întreg vibrează ca o coardă de banjo. 4500 m., 3700 m., 3000 m., toate sgomotele se contopesc într'unul singur care-mi sfâșie nervii. Să oprim! Nu! Hotărîsem: 2500 m. Știu bine că pământul e încă departe, dar am impresia că se apropie de mine, sburând. 2500 metri! Incep să redresez avionul. Ochii îmi par acoperiți de o cerneală neagră, plămânii abia mai respiră, degetele par înțepenite și parcă o imensă piatră îmi apasă inima. In clipa aceasta am observat că am pierdut din viteză. Un strigăt mi se oprește în gât. Deodată luminile reapar. Zăresc pământul și isbutesc să reiau stăpânirea aparatului. Mă aflu la 600 metri deasupra aeroportului.

Aterisez. Pe când mă îndreptam spre sala piloților, întâlnesc un locotenent care urmează să facă și dânsul 30 minute de acrobație în Conqueror.

— Merge? — mă întreabă.

— Da, foarte bine.

El examinează o clipă avionul, apoi pe ton liniștit:

— Conqueror e un băiat de treabă!

d.

Ajutorul național în Franța

Intreaga Franță muncește spre a veni în ajutorul trupelor care-și fac datoria pe front. Donații se primesc din toate clasele sociale, mai ales în pânzeturi, care sunt extrem de necesare în aceste vremuri grele. Femeile s'au pus la dispoziția statului, prestând servicii, în mod absolut gratuit.

URGIA BOMBELOR

Bombele întrebuințate astăzi de aviație au un efect distrugător, nemaipomenit. După un bombardament, terenul trebue curățat spre a deveni practicabil. In afară de acesta, pe frontul de vest au fost executate distrugeri, cu ajutorul dinamitei, din motive socotite utile din punct de vedere strategic, de către înaltele comandamente.

UZINELE DIN DOSUL FRONTULUI

(Urmare din pag. 11).

să fabrice mitraliere, care de asalt și vehicule necesare armatei. In special, tancul cu un echipaj de doi oameni — conductorul și tunarul — se afirmă că este un tip cu totul nou și eficace. Sistemul de construcție permite de a plasa grosimea metalică acolo unde se simte nevoia, reducându-și vulnerabilitatea la minimum. Din aceste tancuri, cu o greutate de 12 tone, fabrica din împrejurimile Parisului produce zilnic, câte zece. Din chiar prima zi a isbucnirii războiului, una din cele mai mari fabrici de motoare din lume, aflată undeva în Franța, a început să fabrice muniții. Planul pentru transformarea producției de pace în producție de războiu fusese pregătit cu mult înainte, astfel că numai după câteva zile fabrica a reușit să expedieze pe front, obuze de mare calibru.

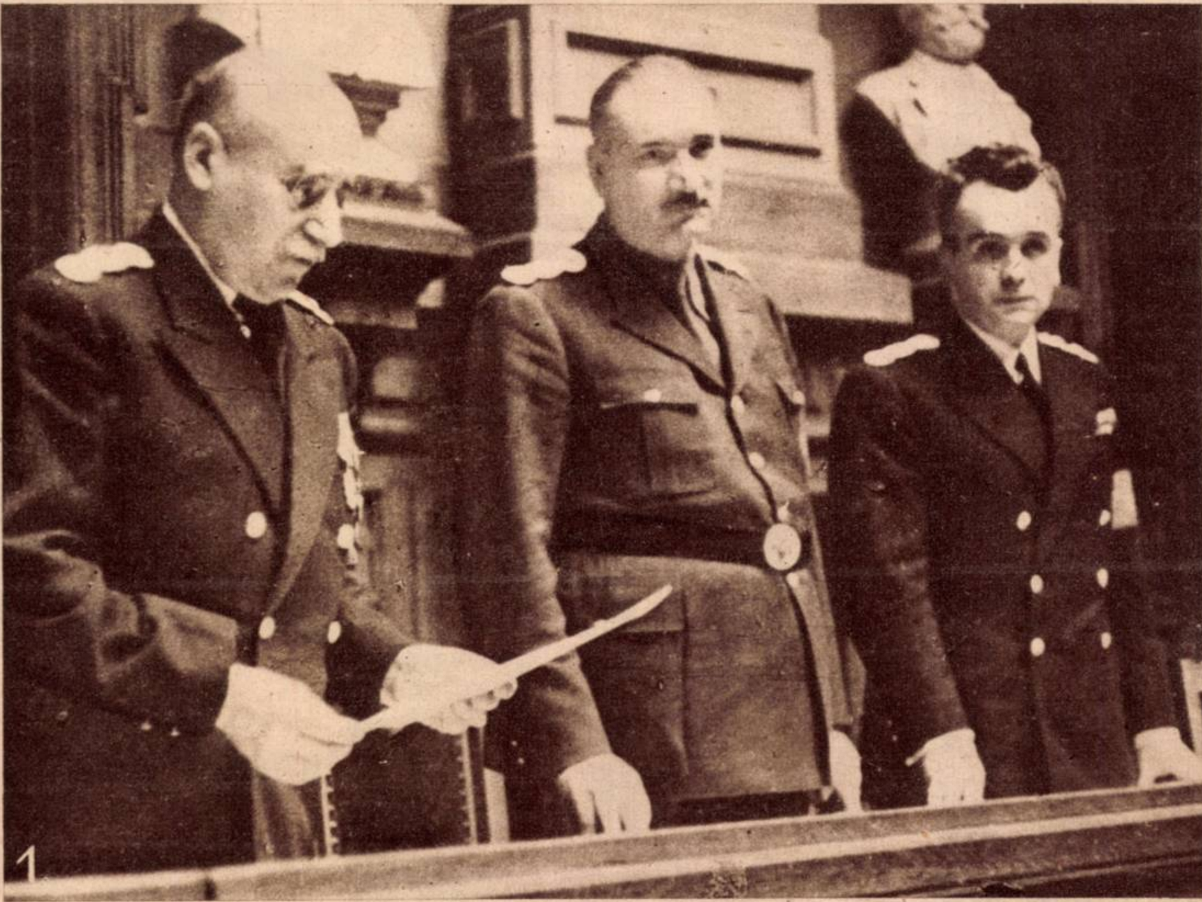
Corespondentul lui „Daily Telegraph" silit să nu părăsească discreția cuvenită, mărturisește totuși că asistat „la noui experiențe cu adevărat uluitoare, cu arme noui, despre care oricine va înțelege că nu voi vorbi. Am văzut deasemeni planurile întocmite pentru o nouă organizare a muncii și a metodelor de producție în uzinele de armament".

In general, nouile fabrici și ateliere din Franța și Anglia, create pentru producția de armament, sunt situate în locuri ascunse, în văi ferite, iar armele pe care le produc continuă să rămână o taină pe care numai viitorul o va desvălui.

„REALITATEA ILUSTRATĂ". Editura „Ziarul" S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment **„De toate pentru toți"**. Redacția și administrația, str. Const. Mille (Sărindar) 5-9, București. Tel. 3.84.30. Cec Poștal 4083. Red. responsabil: N. Ionescu. Prețul abonamentelor un an (52 numere) lei 400; 6 luni (26 numere) lei 225; 3 luni (13 numere) lei 120. Anunciurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

IMPRIMERIILE **Adevĕrul** S. A., BUCUREȘTI

INVESTIREA NOUILOR IERARHI AI BISERICII

1. Intr'un cadru solemn a avut loc la Cernăuți alegerea noului mitropolit al Bucovinei.
Dl. ing. I. P. Gigurtu, ministrul afacerilor străine, citind decretul prin care P. S. S. Tit Simedrea este investit ca Mitropolit al Bucovinei.

2. NOUL EPISCOP AL HUȘILOR
P. S. S. Leu Botoșăneanu, rostindu-și cuvântarea după alegerea Sa ca Episcop al Hușilor.

3. P. S. S. Tit Simedrea, noul Mitropolit al Bucovinei își rostește cuvântarea, după alegerea Sa.

4. După alegere, noul Episcop de Timișoara, P. S. S. Lăzărescu, vorbește adunării.

REALITATEA ILUSTRATĂ
RI

M. S. Regele

Evoluţia politică a ţării noastre a atins o nouă etapă inoitoare, sub imboldul şi conducerea M. S. Regelui.

Frontul Renaşterii Naţionale a devenit Partid al Naţiunii, de caracter totalitar, integrându-se astfel in ritmul nou al prefacerilor de pretutindeni.

Spre deosebire de partidele ce-au apus pentru totdeauna, Partidul Naţiunei este o instituţie de drept public, contopindu-se in chip desăvârşit cu Statul insuşi.

Expresie totală şi unică a Naţiunei, era firesc deci ca această aşezare nouă să aibă in fruntea ei pe Acela care intrupează insăşi fiinţa neamului şi a Statului.

M. S. Regele, Cap al Statului, Şef suprem al Oştirei trebuia să fie şi Conducător politic al Naţiunei Sale. Prin infiinţarea Partidului Naţiunei, România şi-a dat instituţia care va desăvârşi unirea sufletească a tuturor cetăţenilor ţării, spre a ne infăţişa ca un intreg armonios şi puternic in ceasul grav al Istoriei.

In noua sa calitate de Conducător suprem al Partidului Naţiunei, M. S. Regele a binevoit să numească pe d. Ernest Urdarianu, Ministrul Casei Regale in demnitatea de Şef de Stat Major al Partidului.

O nouă eră politică a inceput, pentru noi, in ziua, de-acum istorică, de 21 Iunie 1940.

ANUL XIV No. 701
25 IUNIE 1940
10 LEI

IN INTERIOR:

NOUILE FAZE ALE RĂZBOIULUI

„DE TOATE PENTRU TOTI“ un bogat supliment în culori

ACTUALITĂŢI

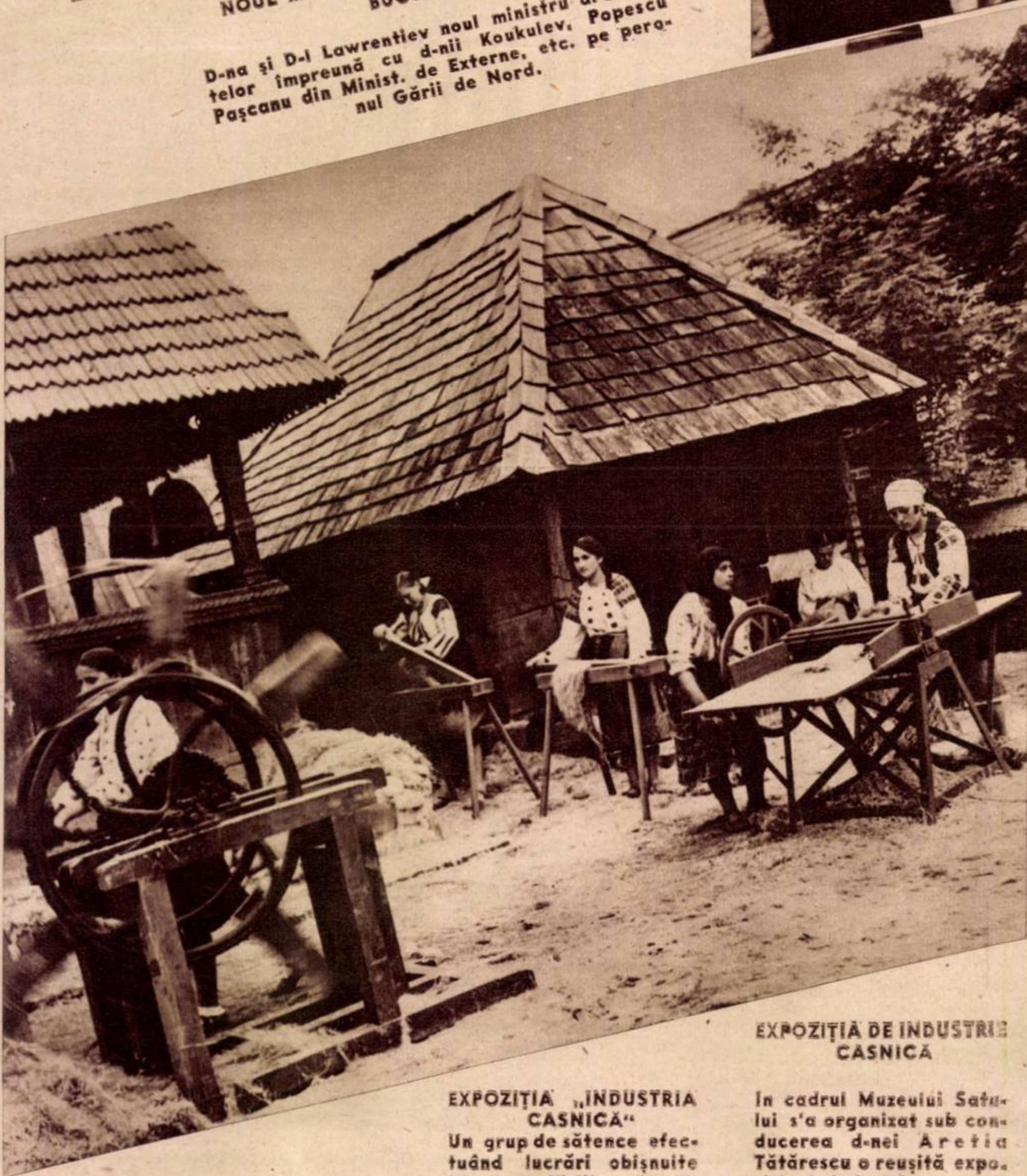
NOUL MINISTRU AL U. R. S. S.-ului LA BUCUREŞTI

D-na şi D-l Lawrentiev noul ministru al Sovietelor împreună cu d-nii Koukulev, Popescu Paşcanu din Minist. de Externe, etc. pe peronul Gării de Nord.

CONCURS DE AERO-MODELE

D-nii Sidorovici, Nasta şi Prinţul Bibescu, au asistat la Popeşti-Leordeni la concursul de aero-modele.

EXPOZIŢIA „INDUSTRIA CASNICĂ"
Un grup de sătence efectuând lucrări obişnuite în gospodăriile săteşti.

EXPOZIŢIA DE INDUSTRIE CASNICĂ

In cadrul Muzeului Satului s'a organizat sub conducerea d-nei Aretia Tătărescu o reuşită expoziţie de industrie casnică.

DIN ȚARĂ

STRĂJERII LA CONDUCEREA TANCHETELOR

D. Sidorovici și d. General Modreanu trecând în revistă pe străjeri.

O DEMONSTRAȚIE STRĂJEREASCĂ

Străjerii se antrenează la conducerea tanchetelor.

D. Ernest Urdarianu Șeful Statului Major al Partidului Națiunii.

ADUNAREA GENERALĂ A LĂUTARILOR

Un aspect al sălii în timpul desbaterilor

CONCURSURI ATLETICE LA A. N. E. F.

O concurentă la aruncarea greutății.

NOUA FAZĂ A

TRUPELE COLONIALE

Ministerul englez al coloniilor, Lord Loyd, printr'o telegramă trimisă guvernului își exprimă părerea că Marea Britanie dispune acum de forțe suficiente, pentru a nu aduce trupe coloniale. Aceste vor fi folosite mai cu folos, construind apărarea regiunilor coloniale.

LUCRURI MICI

Guvernul argentinian a interzis vaselor sale să străbată apele europene.

* * *

Principesa Iuliana a Olandei se află de câteva zile în Canada, cu copiii ei.

* * *

După ultimele măsuri luate în Anglia, răspânditorii de știri alarmiste pot fi condamnați până la o lună închisoare.

* * *

Ministrul de interne englez anunță c'a terminat măsurile pentru apărarea populației civile. Au fost concentrați 250.000 pompieri și 60.000 polițiști. 250.000 de sanitari au fost concentrați pentru ajutorarea răniților și 100.000 oameni sunt folosiți în organizațiile de evacuare a civililor.

CE SPUNEA MAREȘALUL PETAIN

La 1937, mareșalul Petain, membru al Academiei Franceze, spunea următoarele despre armata de care are nevoie Franța:
Forța militară a unei națiuni, pentru a ne menține la factorii pozitivi cei mai ușor de apreciat, depinde totodată de disponibilitățile efectivelor instruite, și de valoarea armamentului. In războiul modern, acești doi factori capătă o valoare egal de importantă.
O armată numeroasă, chiar bine instruită, rămâne neputincioasă dacă nu posedă materialul necesar. Dar la egalitate de material, armata cea mai bine instruită va fi întotdeauna victorioasă. Căci soldatul are încredere în el însuși când se poate folosi cu abilitate de armele sale. Are încredere în camarazii săi dacă, în cursul unui lung antrenament în comun, s'a pătruns în același timp cu ei, de spiritul de echipă. Are încredere în șefii săi dacă a luat obiceiul de a-i înțelege și de a-i asculta. Din acest moment, el este în măsură să treacă prin încercarea câmpului de luptă... Nivelul armamentelor noastre nu va fi deajuns pentru a ne feri de războiu, în această Europă neliniștită, dacă eventual un agresor n'ar avea certitudinea că atacând Franța, el va

DEPE ZONA DE LUPTĂ

Ideia de războiu este implicit legată de aceea de distrugere. Armele moderne au o putere de foc infinit superioară și în consecință și un efect distrugător mai mare. Iată ce-a mai rămas dintr'un mic orășel depe frontul din Occident, după o luptă dintre coloanele blindate germane și cele aliate.

×

APĂRAREA ANTI-AERIANĂ IN JURUL LONDREI

Odată cu accentuarea atacurilor aeriene asupra Londrei, a intrat în acțiune și artileria antiaeriană engleză, care după cum se știe, este foarte bine utilată. Artileria antiaeriană dispune de unități motorizate, foarte mobile, și dotate cu aparate de ochire de cea mai mare precizie.

AVIAȚIA BRITANICĂ

In actualele lupte, aviația britanică joacă un rol dintre cele mai însemnate. Temutelor avioane de luptă „Stuka" li se opune aparatul britanic „Wellington", cu două motoare. Iată o escadrilă a acestor puternice mașini de războiu, în plin sbor spre câmpul de luptă.

RĂZBOIUL PE MARE

Luptele navale n'au început încă în Mediterana. Flotele adverse se pregătesc încă. Marinarii fac zi de zi exerciții. La bordul unei nave de luptă engleze, aflate în raza portului Alexandria, s'a dat alarma aeriană. Marinarii sunt la posturi, iar tunurile sunt puse în bătaie.

Inchisoarea VĂCĂREŞTI dispare

E pe cale de a se înfăptui o dorinţă a bucureştenilor: frumoasa mânăstire, clădită de către Nicolae Vodă Mavrocordat pe dealul Văcăreştilor, cu o splendidă vedere panoramică asupra Capitalei, va fi reabilitată. In urma stăruinţelor depuse de d. prof. Nicolae Iorga, mânăstirea, care a slujit de temniţă pentru infractorii de tot soiul, va fi declarată monument istoric, astfel că — în curând — va dispare zidul exterior cu turele pentru santinele, precum şi poarta boltită, întărită cu zăbrele, sub care au trecut, în incintă, atâtea capete aplecate sub povara fărădelegilor.

D. Aurelian Bentoiu, ministrul Justiţiei, cu concursul d-lui general Victor Dombrovski, primarul municipiului Bucureşti, au hotărît realizarea operei de covârşitoare importanţă: construirea unui penitenciar conform principiilor moderne, unde deţinuţii să fie reeducaţi, şi învăţând o meserie cinstită să fie predaţi societăţii ca elemente folositoare.

PEDEAPSA CU MOARTEA

Totuşi, din nefericire, nu toţi răufăcătorii pot fi îndreptaţi. Sunt tare ereditare, prea înrădăcinate, cari nu pot fi combătute. In asemenea împrejurări, societatea are trista obligaţie de a elimina definitiv, din sânul ei, exemplarele primejdioase.

In această privinţă, d-nii dr. N. Stoenescu şi dr. Th. Vasiliu, medici legişti, ne dau amănunte foarte interesante într'un studiu recent publicat în „Revista de medicină legală". Toate vechile legiuiri româneşti prevedeau pedeapsa cu moartea.

Generalul Kisseleff, guvernatorul Ţărilor Româneşti sub ocupaţia rusească (1828—1834) a desfiinţat pedeapsa cu moartea prin noua legiuire, numită Regulamentul organic. Kisseleff, fusese influenţat, desigur, de iniţiativa împărătesei Elisabeta care o desfiinţase în Rusia, încă din anul 1753.

Dar în Martie 1832, guvernatorul rus dela Bucureşti, a revenit, trimiţând obştestei adunări o declaraţie, prin care arată că a hotărît să reintroducă pedeapsa cu moartea.

LOCURILE UNDE SE FĂCEAU ODINIOARĂ, LA BUCUREŞTI, EXECUŢIILE

Sunt foarte numeroase punctele unde au avut loc pe vremuri, execuţii în Capitală.

Câmpul Cotrocenilor şi Câmpul Băneasa erau locuri foarte des alese.

Mavrogheni Vodă avea obiceiul să iasă în târg, de câte ori se întâmpla vreun incendiu. In regulă generală, ardeau mahalale întregi pe acea vreme, când casele erau făcute mai mult din bârne. Vodă venea cu gealaţii după dânsul, şi unde dădea peste hoţi, care prădau casele incendiate, îi spânzura pe dată, chiar în mijlocul uliţei.

La „Capul Podului Târgului de afară" (Piaţa Obor, de azi) se spânzurau condamnaţii la moarte, aduşi dela închisoarea Văcăreşti călare pe un măgar, cu faţa spre coada măgarului şi cu sentinţa atârnată de gât.

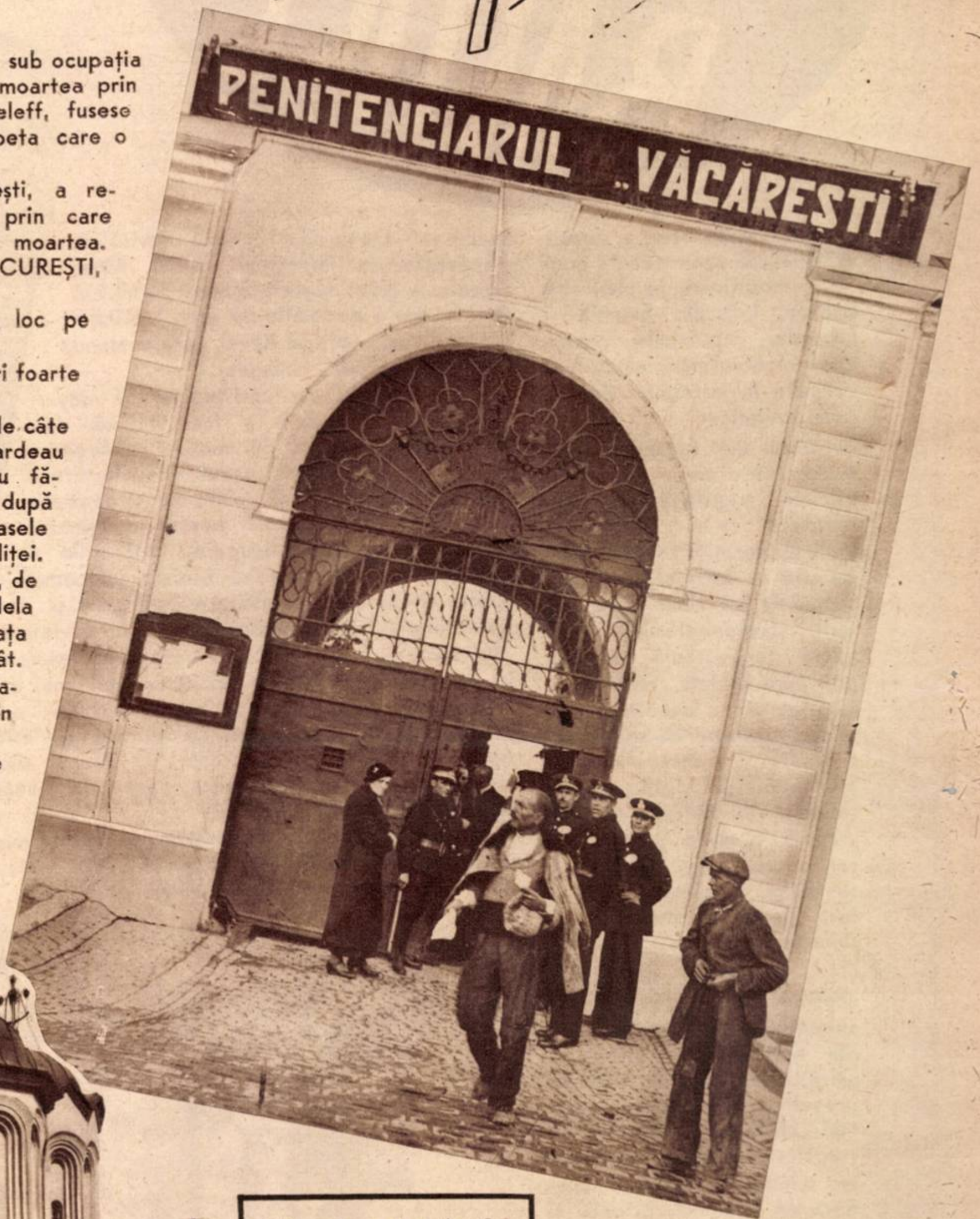
In timpul lui Caragea (1812—1818) pedeapsa capitală se executa în mod barbar, prin tragerea în ţeapă, ca pe vremea lui Vlad Ţepeş.

Vasile Lupu (1632—1633) aplica femeilor imorale pedeapsa înnecului. Iar pe vremea lui Ion Vodă cel Cumplit (1572—1574), cronica Moldovei ne pomeneşte de grozăvia celor arşi sau îngropaţi de vii. Şerban Cantacuzino (1678—1688), răzbunându-se pe mulţi dintre duşmanii lui, pe Radu Ocneanu l-a spânzurat chiar în poarta casei sale din Bucureşti. Iar Mihail Racoviţă, venind domn în Moldova — spune cronicarul — pe unii dintre duşmanii săi i-a spânzurat de picioare, pe alţii de coaste, pe alţii îi ardea de vii, încât de groază nu puteai să treci pe uliţa cea mare, privind atâţia oameni morţi..."

VREMURI MAI BLÂNDE

Dar asemenea timpuri aspre au trecut. Caracterul liniştit şi aplicat spre bine al românului va da — desigur puţine prilejuri — pentru aplicarea, pe viitor a pedepsei morţii. Iar modernizarea temniţelor, cu punerea în practică a principiului că societatea nu-şi răzbună, ci vrea să îndrepte pe cei greşiţi, îşi va da şi ea roadele aşteptate.

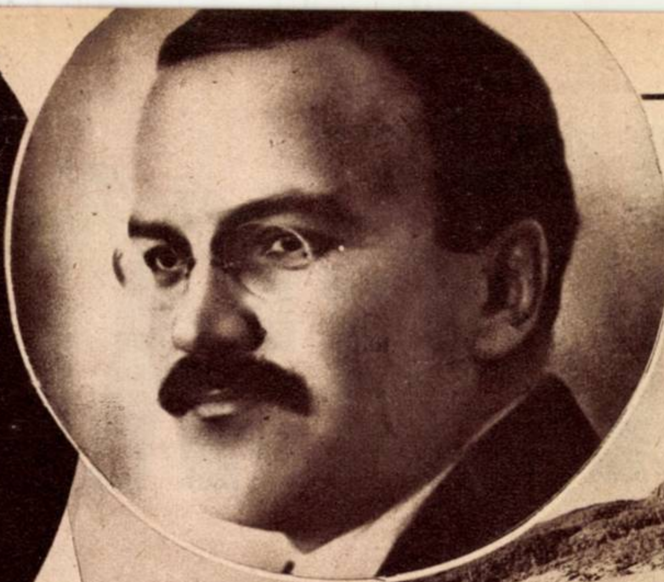
ALEX. F. MIHAIL

Intrarea penitenciarului — Mânăstirea Văcăreşti

SCHIMBĂRI în ȚĂRILE BALTICE

D. Molotov

HARTA Europei a suferit săptămâna trecută noui modificări, în regiunile baltice. Letonia, Estonia și Lituania, republicile create după războiul mondial, au fost ocupate în întregime de trupele sovietice.

Guvernul din Moscova a lămurit într'o serie de note oficiale, transmise la timp, motivele ce-au determinat acțiunea forțelor sale militare. Se știe că între cele trei țări și marele lor vecin dela Răsărit, interveniseră o serie de pacte de asistență mutuală, prin care statele baltice se angajau să nu încheie nici un fel de tratate ce-ar fi îndreptate împotriva Uniunei Sovietice. Totodată, aceste republici se obligau să primească în unele puncte ale teritoriului l o r garnizoane sovietice, al căror efectiv a fost fixat de statul major sovietic.

Ca o consecință firească a acestor acte ostile, afirmă cercurile sovietice, guvernul din Moscova a hotărît ca unități ale armatei sale să procedeze la ocuparea celor trei state. La apropierea trupelor sovietice, au avut loc schimbări radicale în conducerea Lituaniei, Estoniei și Letoniei.

După știri sosite din Stockholm și confirmate din alte izvoare, numai în Lituania s'ar fi stabilit mai mult divizii motorizate și peste două mii de tancuri. D e a s e m e n e a, puternice u n i t ă ț i navale sovietice au sosit în porturile baltice, însoțite de numeroase escadrile aeriene.

Lituania se mărgînește la Est cu Rusia, la Nord cu Letonia, iar la Sud cu Prusia Orientală. Pe teritoriul ei, spre Baltica se află ținutul german Memel. Suprafața Lituaniei este de vre-o 85.000 km. pătrați, iar capitala ei Kaunas (Kowno) este o veche cetate rusească, al cărei rol în războiul trecut a fost foarte însemnat.

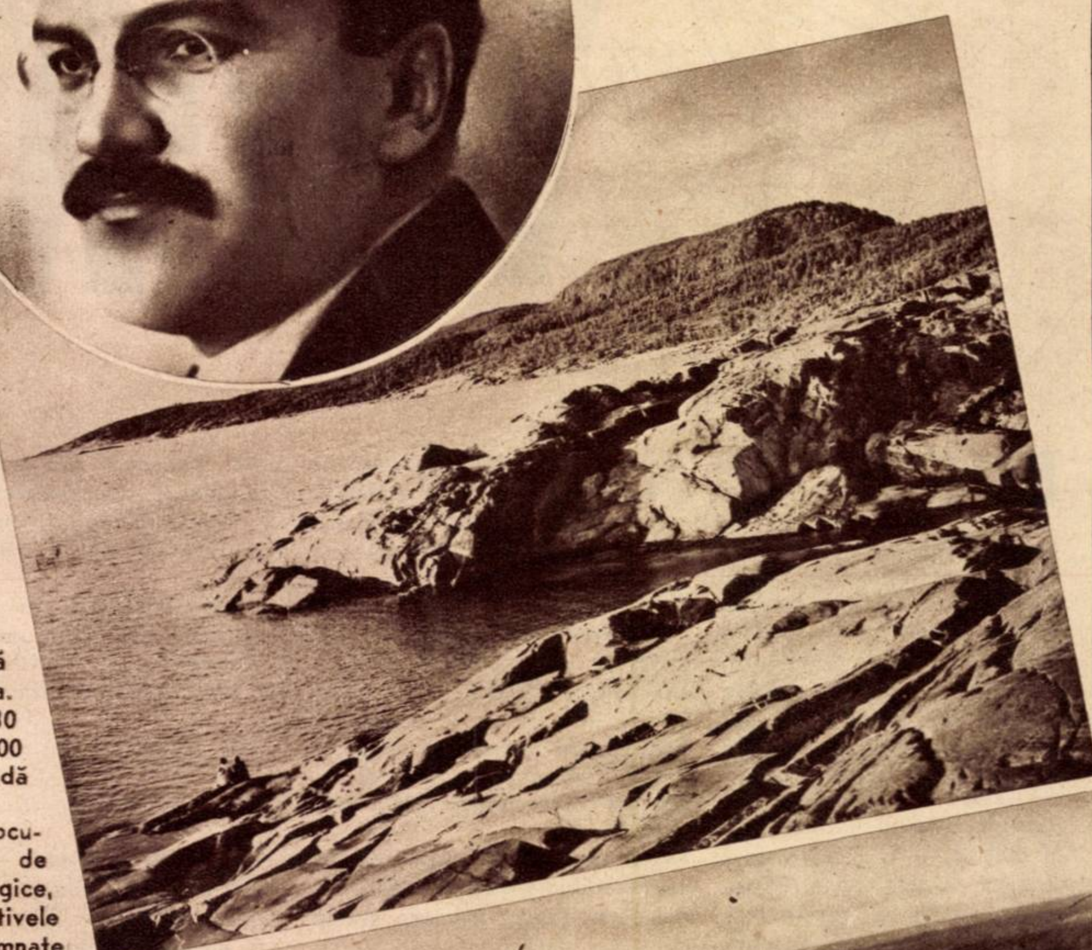
Letonia se întinde pe o suprafață de 65.790 km. pătrați, având o populație de două milioane de locuitori. Din ocuparea L e t o n i e i, Rusia Sovietică stăpânește în întregime golful Riga. Estonia, a cărei suprafață este de 67.730 de km. are o populație de vreo 1.800.000 locuitori, cu capitala Reval, care comandă intrarea în Golful Finlandei.

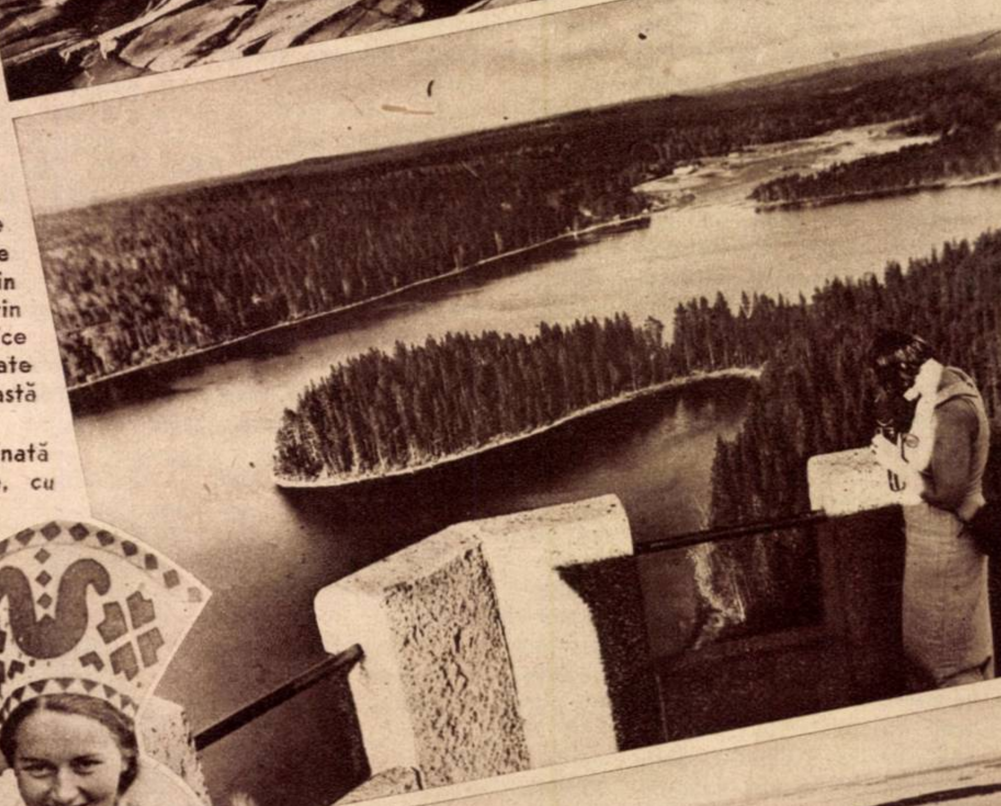
Se poate afirma, cu certitudine, că ocuparea țărilor baltice a fost impusă de statul major sovietic, din motive strategice, mai ales dacă ținem seama de efectivele militare trimise acolo, mult mai însemnate decât ar fi fost nevoie pentru menținerea ordinei în regiunile ocupate. Operațiile au fost conduse de generalul Meretzkov, comandantul circumscripției militare Leningrad și de vice-amiralul Tributs, comandantul flotei sovietice din Marea Baltică. Nouile guverne instalate în cele trei capitale, de acord cu guvernul din M o s c o v a, s'au adresat popoarelor lor prin proclamații, în care arată că trupele sovietice trebuesc primite cu prietenie, ca trupe aliate venite cu scopul de apăra pacea în această regiune europeană.

Noua acțiune a Uniunei Sovietice a fost terminată în 48 de ore, desfășurându-se fără incidente, cu sprijinul nouilor conducători ai țărilor baltice.

Grup de tinere estoniene în costum național

Trei vederi caracteristice din țările baltice

ANTRENAMENTUL PARAŞUTIŞTILOR

APROAPE toate invențiile care astăzi slujesc pe zeul Marte, au fost la originea lor descoperiri binefăcătoare.

Dinamita, născocită de Nobel, a servit și continuă să servească drept explozibil necesar în marile lucrări de drumuri și în industria minieră. Numeroase tuneluri au putut fi create, străpungând munții, cu ajutorul explozibilului inventat de Nobel.

Tancul insuși este, ca să întrebuințăm o expresie liberă, un copil denaturat al tractorului. Așa se explică, dealtminteri faptul, că industria sovietică de tractoare produce și numărul cel mai mare de tancuri.

Aceiași evoluție a urmat-o parașuta, care la origine n'a fost decât un mijloc de salvare pentru aviatorii în primejdie. Abia în ultimul deceniu Rusia Sovietică a creat o armată specială de parașutiști, destinată să coopereze cu celelalte arme în războiu.

Salt trucat din ușa unei cabine de antrenament.

Elevul parașutist este suspendat de un scripete, iar un instructor îi imprimă o mișcare de legănare, asemenea acelei din timpul coboririi.

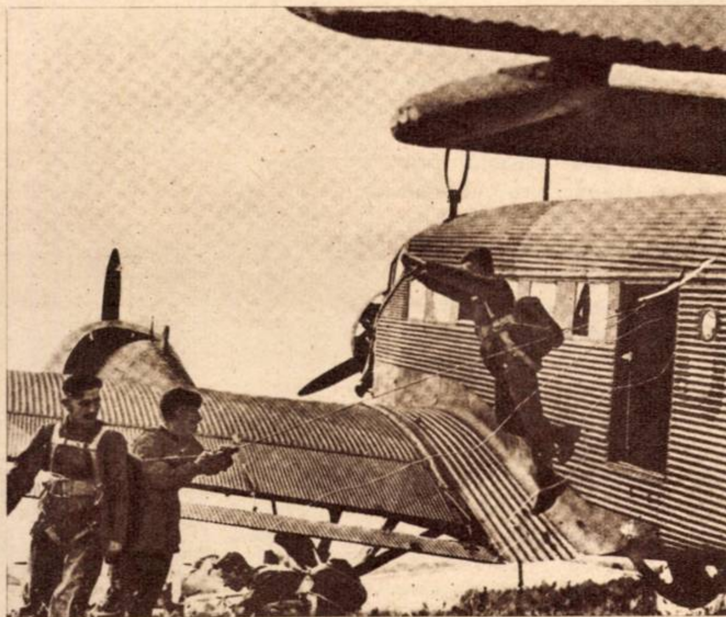
Imagine ilustrând tactica de luptă a grupelor de soldați împotriva parașutiștilor

Soldat britanic al echipelor de luptă, împotriva parașutiștilor.

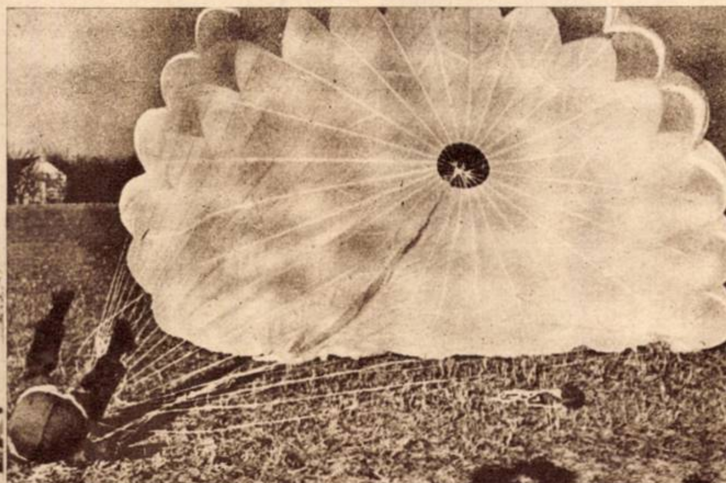
Generalul francez Mitelhauser, pe atunci subșef al marelui stat major, care a participat la marile manevre ce-au avut loc în regiunea Kiew, în 1935, și-a manifestat admirația pentru modul cum s'a desfășurat o acțiune de coborire în massă a unor detașamente de parașutiști, în spatele frontului inamic. Numeroși cronicari militari n'au întârziat să întâmpine cu ironii noua armă care avea să fie în războiul actual, o „surpriză". Este adevărat că infanteria aeriană, cum li se zice detașamentelor de parașutiști, n'ar putea opera decât în condițiuni extrem de riscate, atunci când pe terenul de aterisare n'ar găsi elemente de întărire, dinainte pregătite.

Antrenamentul soldaților parașutiști este foarte greu și cere îndeplinirea unor condițiuni deosebite. Elementul uman din care urmează a se face armata de parașutiști, nu poate fi recrutat decât din elita eroică a națiunii, din oameni hotărîți să-și dea viața, fără șovăire, la un simplu ordin. Se înțelege că un parașutist care să poată să-și îndeplinească în bune condițiuni delicata misiune ce-i este încredințată, trebue să fie mai înainte de toate un om tânăr, cu o inimă tare și cu nervii oțeliți. El nu este un acrobat dintre aceia pe cari i-am putut vedea la meetingurile aeriene, ci un soldat căruia i se cere să lupte în condițiuni mai grele decât camarazii săi, din celelalte arme. In câmpurile de instrucție ale parașutiștilor se află trambuline înalte, cari servesc la instruirea elementară a

(Continuare în pag. 19)

Când elevul este suficient instruit, execută saltul... în iarbă, din carlinga unui avion adevărat.

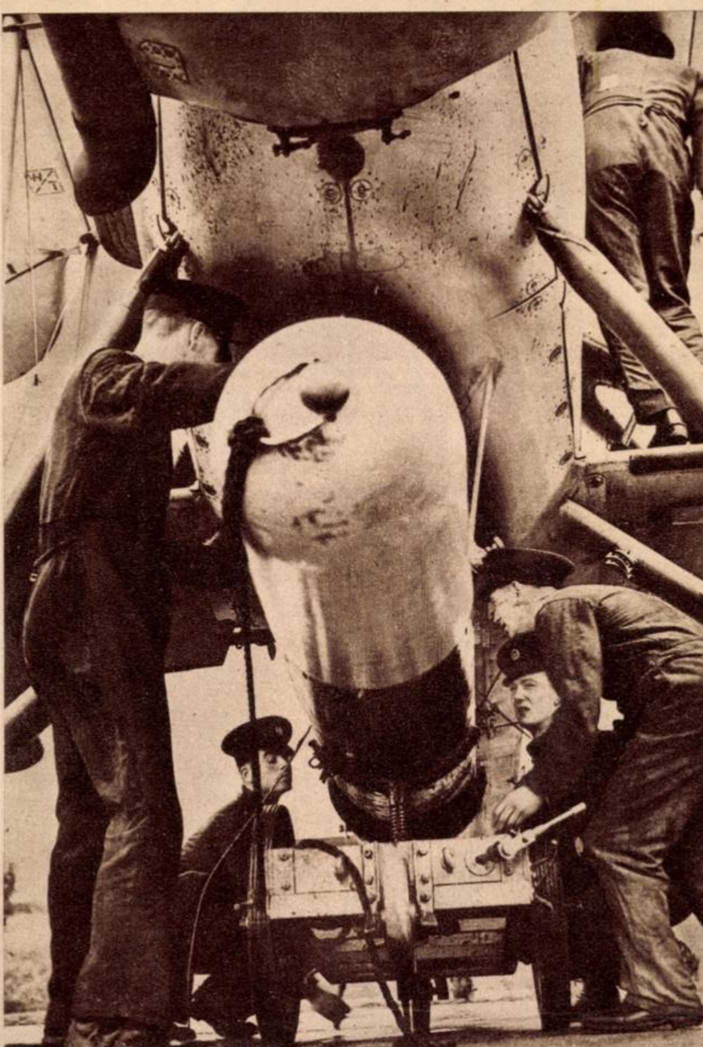

Căderea cu parașuta nu este totdeauna confortabilă.

E. Odată aterisat, soldatul parașutist strânge parașuta.

CHIAR şi pentru aceia cari nu cunosc prea multe amănunte asupra tacticei războiului modern, este limpede că în zilele noastre soarta luptelor nu mai este hotărâtă de armele vechi şi bine cunoscute cum ar fi infanteria sau artileria, ci că armele care contează sunt diviziile blindate şi motorizate, precum şi aviaţia.
Dealtfel strategii sunt astăzi cu toţii de acord, că elementul hotărâtor într'o luptă este mai ales aviaţia, cu toate ramurile ei. Căci este bine de ştiut, că aviaţia se împarte în mai multe ramuri, fiecare având misiuni bine determinate. Astfel avionul de bombardament are o misiune, în timp ce acela de luptă sau de vânătoare are alta.
Luptele din actualul conflict, au arătat că cel puţin pentru moment soarta luptelor a depins în totalitate de eficacitatea aviaţiei taberilor în luptă. Avionul a devenit într'o oarecare măsură o armă independentă şi universală. In timpul trecutului conflict, aviaţia se mărginea numai la reduse misiuni de bombardare, fiind întrebuinţată în cele mai multe cazuri pentru recunoaştere. Tirul artileriei — arma principală din trecutul războiu mondial — era reglat de avioane. Duşmanul era atacat în primul rând cu o ploaie de obuze de artilerie, trebuind să înfrunte apoi iureşul infanteriei.
Situaţia este astăzi schimbată. Aviaţia şi-a păstrat misiunea de recunoaştere, dar nu este mai puţin adevărat că în sânul ei s'a creiat arma specială a aviaţiei de bombardament, a cărei însemnătate în lupte nici nu mai poate fi discutată. In afară de aceasta, s'a creiat aviaţia de luptă, care atacă infanteria cu focuri de mitralieră, atacă carele blindate cu ajutorul tunurilor de 20 mm. ba mai mult atacă chiar şi vasele de luptă în larg cu ajutorul bombelor de greutate mică şi mijlocie.

O bombă de 500 kg. este fixată sub fuselajul unui avion de bombardament britanic.

—

Alarmă: aviatorii se repede în carlingă

Pe de altă parte, aviaţia de vânătoare are misiunea de a ţine la distanţă aviaţia inamică, îngăduind celorlalte avioane să-şi aducă la îndeplinire misiunile.
Am trebuit să facem această introducere spre a se înţelege cum s'a ajuns la soluţia de a se întrebuinţa aviaţia ca armă contra diviziilor blindate.
Experienţa ultimului războiu dovedise că împotriva carelor blindate se poate lupta cu ajutorul artileriei speciale antitanc, a artileriei de câmp, aceste arme fiind bine camuflate şi întărite pe teren.
Pornindu-se dela această concepţie s'a ajuns la creiarea liniilor fortificate, dispunând de artilerie de toate calibrele în cazemate betonate şi bine întărite. S'a calculat însă cu un atac al coloanelor blindate, care n'ar fi urmat să fie dat de numărul covârşitor de tancuri lansate astăzi în luptă.
S'a constatat astfel că artileria poate reduce la tăcere armele antitanc duşmane, după care coloanele blindate îşi încep înaintarea. Armamentul anticar s'a dovedit cu totul insuficient faţă de numărul maşinilor aruncate în luptă şi atunci în mod fatal a trebuit să se ajungă la soluţia între buinţării avioanelor de luptă şi bombar dament ca arme antitanc.
Prima dată când s'a pus această problemă, fără să se tragă însă ultimele consecinţe din experienţă, a fost în timpul războiului civil spaniol, în timpul luptei dela Guadalajara. O divizie blindată a fost sdrobită atunci de atacul fulgerător al aviaţiei duşmane. Evident că şi surpriza a jucat un rol în acea luptă. Dar este incontestabil, că şi fără surpriză rezultatul ar fi fost acelaş, deoarece avioanele au atacat în sbor razant tancurile, acoperindu-le cu o ploaie de proectile şi scoţându-le din luptă. Este în deobşte cunoscut, că tancurile sunt invulnerabile faţă de gloanţele de carabină şi mitralieră. Blindajul lor este suficient spre a provoca ricoşarea proectilelor. Cu toate acestea, avioanele atacând tot cu mitraliera obţin rezultate împotriva tancurilor. Motivul este acesta: In primul rând blindajul unui tanc nu este egal pretutindeni. Blindajul este mai gros în brâul care înconjoară jur împrejur tancul, dar este mai subţire sus.
Constructorii de tancuri nu au prevăzut atacurile avioanelor şi socotind că maşina blindată va avea să înfrunte numai focul din faţă sau eventual lateral au pus blindajul în consecinţă. Prin urmare, atunci când se vorbeşte de blindajul unui car de luptă având 15 sau 16 mm. grosime, se face eroarea de a nu se preciza că este vorba numai de blindajul din faţă şi lateral, în timp ce cel superior nu are adesea decât o treime, adică abea 5 mm. Un brâu de oţel de 16 mm. rezistă indiscutabil focului de carabină sau mitralieră, nu însă şi blindajul de 5 mm. Vom da câteva exemple, arătând care este blindajul diferitelor tancuri. Astfel tancul american T. I. E. 4., în greutate de 8 tone, are un blindaj de 16 mm. al pereţilor laterali şi în faţă, în timp ce partea de sus n'are decât

Inainte de-a porni în raid, echipajul unui avion de vânătoare german, se consfătuieşte.

AVIONUL DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA DIVIZIILOR BLINDATE

plăci de oţel de 6 mm. grosime. Tancul italian Fiat 3000 B. de 5, 6 tone, are blindajul la fel dispus. Tancul Fiat-Ansaldo 1933 de 3, 3 tone, are blindajul de 12 mm. în faţă, de 8 mm. lateral şi de numai 5 mm. deasupra.

Avionul de luptă are avantajul asupra armelor antitanc, că e mai mobil, putând ataca maşina duşmană în partea ei mai slabă. In afară de aceasta, proectilul lansat dela bordul unui avion de luptă în plină viteză, adaugă vitezei sale iniţiale rezultate din explozie şi viteza pe care o are avionul în momentul tragerii. In consecinţă, forţa de pătrundere a proectilului este infinit mai mare.

S'a pus întrebarea, dacă artileria n'ar putea aduce aceleaşi foloase în atacarea coloanelor blindate duşmane, avionului rămânându-i numai misiunea de recunoaştere şi acea de a regla tirul. Răspunsul este negativ. Bateriile de artilerie ar fi ele singură expuse atacului bombardierelor şi avioanelor de luptă duşmane, tirul n'ar mai avea precizie, făcându-se o inutilă risipă de muniţiuni.

Consecinţa tuturor acestor constatări este că arma cea mai eficace în lupta împotriva coloanelor blindate rămâne avionul. Aceasta nu înseamnă însă că trebue să se renunţe la sistemul armelor antitanc camuflate şi întărite pe teren, la organizarea terenului prin curse împotriva carelor. Din contra, acestea nu pot decât să faciliteze misiunea avioanelor de luptă. Cert este însă, că hotărârea soartei unei lupte rămâne tot armei aviatice.

Se înfruntă în războiul de astăzi două arme: aparatele cu blindaj uşor, dar extrem de rapide, care sunt avioanele şi tancurile grele, cu blindaj gros. Intr'o oarecare măsură aceste arme ar putea fi comparate cu cavaleria uşoară şi grea din timpul trecutelor războaie. De bună seamă însă că misiunile armelor moderne nu mai sunt similare misiunilor armelor cu care facem comparaţia. Strategia războiului modern este complet schimbată. Intervin elemente noui, arme noui şi poate că şi oameni noui.

Cert este un singur lucru şi anume că lupta gigantică, sângeroasă, care sguduie astăzi Europa este o luptă a maşinilor, a aviaţiei împotriva tancurilor. Incleştarea taberelor nu ne lasă să vedem, care din aceste arme este superioară. Un singur lucru este sigur şi anume că războiul oamenilor moderni aminteşte în mare măsură viziuni de apocalips.

3 avioane „Spitfire" sburând deasupra norilor.

Un tanc american, având 200 klm. viteză pe oră.

Spre a-şi economisi ostenelile drumului, un pluton de infanterişti germani s'au urcat pe un tanc.

Automobil şi tun-antitanc al artileriei germane, traversând o cale ferată.

AMINTIRILE UNUI REPORTER DE CINEMA

SESSUE HAYAKAWA fusese angajat în 1923, de către o societate franceză, să turneze la Paris filmul „La Bataille", după Claude Farrère. El primi suma, fantastică pentru acele vremuri și cochetă încă pentru timpurile noastre, de un milion de franci.

Primul week-end pe pământul Franței, actorul nipon hotărî să și-l petreacă la Cornebiche, în împrejurimile Fontainebleau-ului. Il însoți, împreună cu Gina Palerme și un actor englez, anume Felix Ford, care făceau, deasemeni, parte din distribuție. Sessue Hayakawa își petrecu toată ziua de Duminecă vânând și jucând golf.

Când se înseră, după ce luarăm o masă copioasă, o pornirăm cu automobilul său spre Paris. Pe la miezul nopții, ajunserăm într'un mic orășel, unde avea loc o serbare sau mai bine spus un târg. Sessue, care era la volan, opri brusc, deschise portiera și, sărind afară, ne invită să facem același lucru.

Alice Faye, o prietenă a reporterilor.

Apropiându-se de o dugheană în care se afla un tir, luă o carabină și începu să lovească în niște pipe, pe care le cobori una după alta, cu o preciziune extraordinară. Neliniștit, proprietarul dughenei, veni lângă mine și-mi spuse:

— Domnul acesta este prietenul dvs.! V'ași rămâne îndatorat dacă ați vrea să-i spuneți să nu mai tragă. Nu sunt obișnuit cu clienți atât de îndemânateci.

Câteva minute mai târziu, Sessue Hayakawa se opri pe un căluț de lemn...

După două zile, m'am dus în studioul dela Neuilly, astăzi dispărut, ca să asist la turnarea unei scene din „La Bataille". Sessue Hayakawa, într'o superbă uniformă de ofițer japonez, juca într'un minunat decor. Observându-mă, întrerupse turnarea și veni să-mi dea bună ziua; apoi se întoarse și continuă să lucreze.

Apropiându-mă de regisor, care ședea deoparte, și întrebându-l de ce nu dirijează turnarea, acesta îmi spuse:

— Eu n'am nimic de spus aci. Hayakawa orânduește toate. El supraveghiază ca decorul să fie cât mai adecuat, și tot din ordinul lui se elimină tot ce nu e japonez. Și eu cum n'am ce face, îl privesc.

Câteva luni după aceea, aveam să iau cunoștință despre „sinuciderea" celebrului actor japonez. Din fericire, era o minciună.

Directorul cotidianului de prânz la care colaboram însărcinându-mă să urmăresc semnarea pactului Kellog

Maurice Chevalier, răspundetotdeauna surâzător.

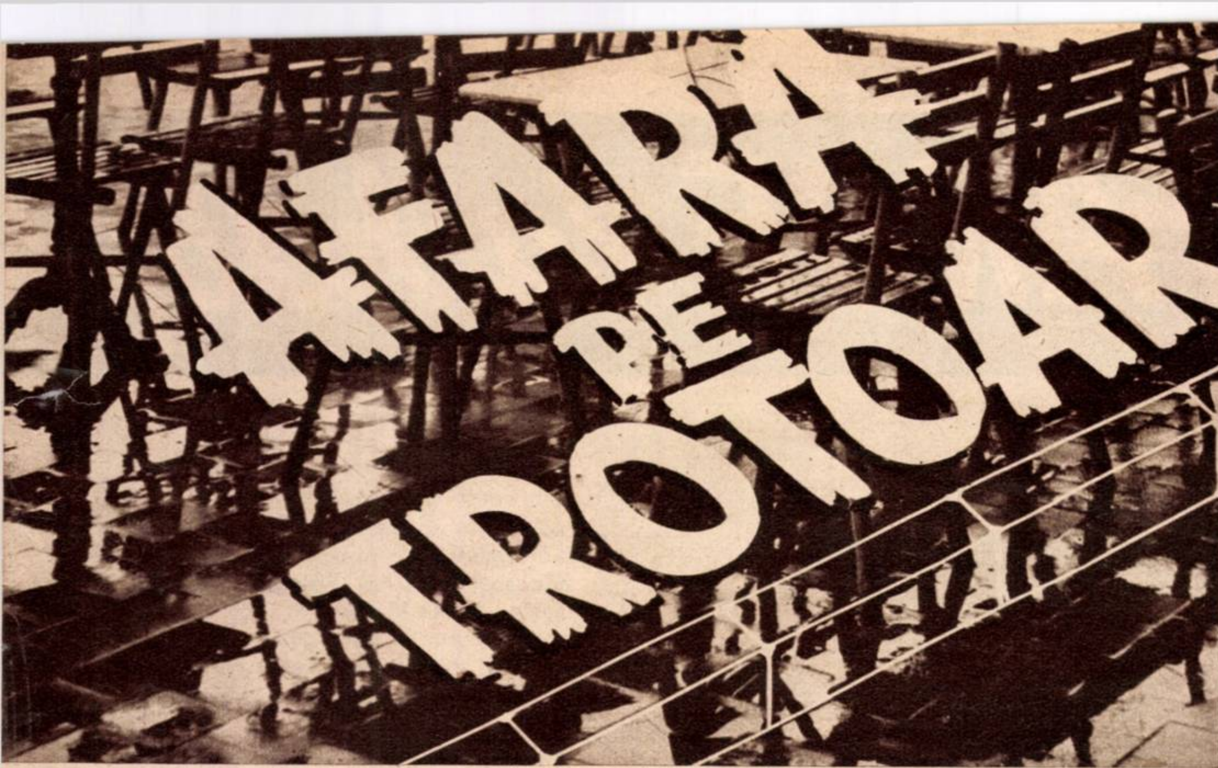

Adolphe Menjou, e politicos chiar cu reporterii.

în sala Orologiului, directorul îmi spuse să găsesc un mijloc mai original de a face acest reportaj. Mi-a venit atunci o idee: să mă angajez ca electrician în compania de grupuri electrogene condusă de un prieten și care fusese solicitată să lumineze sala cu prilejul evenimentului. Odată primele piedici înlăturate, am obținut un bilet de intrare purtând sub numele meu, mențiunea: „electrician cinematografic". Dar noua mea îndeletnicire își cerea drepturile. In cursul celor două zile care precedară semnarea pactului, a trebuit să mă duc la Palais d'Orsay pentru a fixa locurile unde trebuiau să fie instalate reflectoarele. In ziua de pomină, eram la post în fața unei ferestre largi, la câțiva metri de masa în spatele căreia ședeau Briand, Stresemann, Kellog și toți ceilalți diplomați.

In acest timp, confrații mei erau orânduiți în tribuna presei, în fundul sălii.

G. F.

ACEASTĂ formulă cuprinde în sine un sistem al comerţului, care a p r o v o c a t adesea multe ascensiuni şi multe prăbuşiri. Era în funcţie de concepţiile celor cari gospodăreau la diferite epoci, Capitala.

Când venea primăvara, cei cu cafenele, bodegi şi berării cari aveau în faţa localului lor o mică porţiune de trotuar, accesibilă câtorva mese, erau privilegiaţii epocei. Publicul consumator prefera întotdeauna să se ducă acolo unde are posibilitatea să stea „afară la masă şi să primească defilarea". Ceilalţi negustori o duceau foarte greu, pentrucă vara, în zile călduroase, consumatorii cari veneau să se răcorească nu se băgau în săli închise.

De aproape două luni, mesele sunt întinse pe trotuarele din faţa multor cafenele şi cofetării, dar ele nu aduc nici un aport, din pricina climei care a fost anul acesta foarte aspră. Până acum, nici un negustor n'a avut parte de trei - patru zile complecte de vară.

* * *

Sistemul meselor pe trotuare a fost adus din Franţa şi în special din Paris, unde se ştie ce animate sunt trotuarele, cu mese, în faţa diverselor cafenele depe marile bulevarde.

La noi, primele cafenele şi berării care şi-au întins mesele la lumina soarelui, au fost Capşa, Kübler, Berăria Gabrinus şi după ele au venit celelalte.

La Capşa venea foarte puţină lume, dar lume aleasă. La cele câteva mese înşirate în faţa cafenelii, veniau deobiceiu oamenii politici, cari se întâlneau pentru a pune la cale tot felul de întrevederi şi cancanuri. Consumaţia era foarte redusă şi chelnerii nu veniau să deranjeze ilustrele personalităţi, preocupate de probleme foarte mari. Veniau numai când erau chemaţi. De aci a pornit şi faimoasa glumă a lui Caragea1e, a snobului care mănâncă la *Transval* şi se scobeşte la Capşa.

Un cântăreţ celebru, care venia foarte des la Capşa şi se aşeza la masă, pe trotuar, ca să vadă lumea care străbate Calea Victoriei, spunea adesea:

— Mă duc la Capşa, pentrucă acolo e singurul local unde poţi sta o zi întreagă fără să te întrebe nimeni ce vrei.

La Kübler şi la Gambrinus veneau scriitorii şi artiştii. In mijlocul unor prieteni dela o masă dela cafeneaua Kübler, poetul Macedonski a spus acele cuvinte crude la adresa lui Eminescu, care au constituit un ponos pentru Macedonski, pe care l-a suportat în tot restul vieţii lui.

La Gambrinus mai domina spiritul lui Caragea1e. Aici se adunau scriitorii şi actorii contemporani cu el. Nu se făcea politică de niciun fel, ci se discutau cu mult sarcasm toate manifestările literaturii şi artei din epoca aceea. Când cineva întreba de un prieten care nu se mai vedea la Gambrinus, ce face, celălalt răspundea:

— Dă, ca omu'. Bârfeşte săracu'l...

Mese se mai văd şi azi, în diferite părţi ale Capitalei, înşirate în faţa diferitelor cafenele şi bodegi. Nu mai sunt aceleaşi mese şi nici aceiaşi clienţi.

Cei cari n'au privilegiul „meselor afară" luptă cu foarte mari dificultăţi. Ei n'au un anotimp care să prezinte vreun avantaj deosebit pentru dânşii şi caută să lupte, în special vara, cu consumaţiuni mai bune şi mai eftine. Cei mai mulţi caută să atragă şi prin firme amuzante. De pildă „La Mitică, băiat vesel", de unde ţambalagiii, prin cântecele lor, caută să atragă lumea pe care n'o cheamă îndeajuns cleştele grătarului care se s b a t e tot timpul.

Monte-Carlo aşteaptă clienţii.

Birtul Economic n'are m e s e pe trotuar, în schimb însă o clientelă stabilă.

Un ţap de bere rece, la „Debarcader".

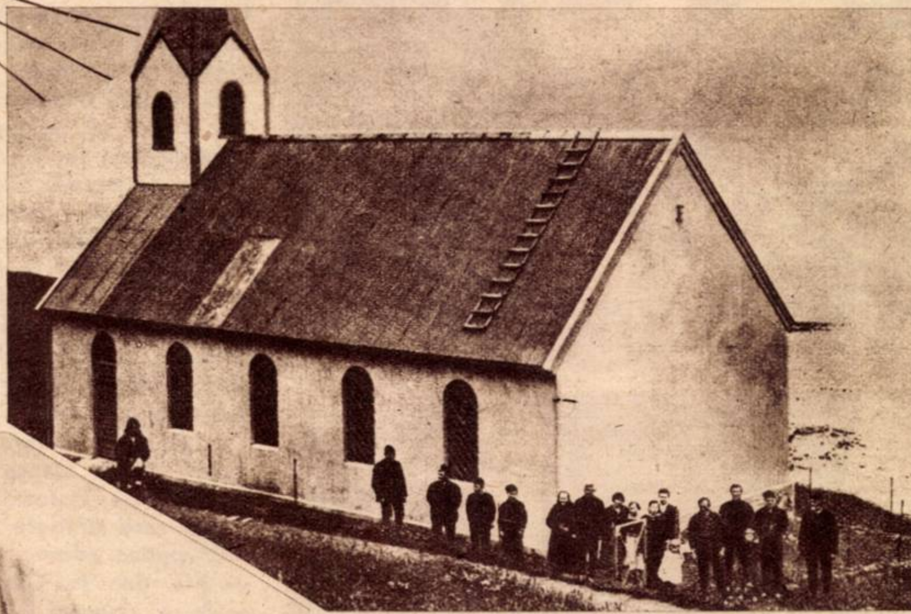
Lumea „aleasă" se răcoreşte într'o grădină de vară.

Insulele FAROE la răspă

EXISTĂ colțuri de lumea aceasta, uitate de oameni, dacă nu de Dumnezeu. Chiar pentru oamenii cu oarecare cultură, pomenirea nu știu cărui punct geografic, constituie o surpriză, și nici chiar un atlas nu limpezește din prima clipă, problemele ridicate de un cuvânt cu inflexiuni exotice.

Știți unde se află insulele Feroë?

Nu trebue să vă simțiți jigniți că punem această întrebare. Suntem siguri c'ați auzit de numele insulelor și că după un oarecare efort ați reuși să le situați aproximativ pe un mapamond. Totuși, nu este suficient.

Biserica satului. (Fiordul Hest).

Un pui de Viking.

Recunoaștem că în împrejurări normale, situația insulelor Feroë nu prea prezintă mare însemnătate. Hărțile de geografie și descrierile de călătorie, nu vorbesc despre frumuseți naturale covârșitoare, despre bogății minerale sau de altă natură, care să determine interesul nostru, al oamenilor civilizați, pentru cele 18 insule stâncoase, situate în nordul Europei, la jumătatea drumului dintre insulele Shetland și Islanda.

Ce determină atunci totuși pe oamenii informați să pomenească atât de des, în ultima vreme, numele acestor insulițe?

Terenul, după cum am mai spus, e în mare parte stâncos. Ici și colo, livezi care înverzesc târziu, atunci când la noi bântuie căldurile caniculare, îngăduie locuitorilor din insulele Feroë să facă puțină agricultură și să-și ducă la păscut turmele destul de numeroase, de oi. Natura este aspră și tot atât de aspri sunt și oamenii. Urmași ai Vikingilor, obicinuiți să înfrunte intemperiile mării și asprimile naturii, oamenii aceștia duc o luptă necontenită pentru existență. Inalți, blonzi, cu ochi albaștri, de un albastru isbitor de luminos, în atmosfera cenușie a nordului, locuitorii din Feroë au săpat în ei un simț covârșitor al dreptății și o dragoste nețărmurită de libertate.

Fiecare urmaș al Vikingilor este un senior. Meseria care la noi nu este socotită poate așa cum se cuvine, capătă atunci când este făcută de un locuitor din Feroë o nuanță de aristocrație.

Nu ne amintim ca în istoria culturii europene să existe vreun locuitor din Feroë, care să fi adus o contribuție covârșitoare. Dacă am deschide însă ochii bine, dacă nu am fi uluiți de brutalitate și de interese egoiste, atunci ne-am da seama că însăși viața acestor oameni constitue o contribuție de înaltă civilizație, pentru lumea de astăzi.

Este ciudat că în pofida trecerii secolelor, locuitorii din Feroë au păstrat, în legendele lor, ba chiar și în numiri curente, reminiscențe ale mitologiei celto-germane. Există încă localități, al căror nume amintesc pe zeii germanici, Wotan, Thor, Fraya, Nicke, etc. Dealtfel, basmele cu care este legănată copilăria pruncilor din insulele Feroë conțin elemente păgâne, care s'au putut menține vii numai datorită izolării în care trăesc locuitorii acestor terenuri stâncoase.

Care să fie interesul subit, care a determinat lumea civilizată ca în mijlocul celui mai sguduitor conflict armat, pe care l-a cunoscut vreodată omenirea, să-și amintească de aceste 18 insulițe, dintre care numai 17 sunt locuite?

Populația din Feroë nu e nici numeroasă, nici bogată. Există insule care n'au decât 4 locuitori, iar bogăția acestora constă în câteva oi și ceea ce le aduc valurile Oceanului, adică bancurile de pești, care ajung până aci în nord, pe o ramură a curentului golfului.

Peștele sărat constitue o marfă de export însemnată pentru locuitorii din insulele Feroë.

...nția drumurilor nordice

Vedere „generală" a unei insule din grupul Feroë.

Cu toate acestea, insulele Feroë sunt menite să joace, într'un viitor apropiat, un rol foarte însemnat. Progresele tehnice au făcut să dispară spațiul dintre continente. De unde la începutul începuturilor, legătura dintre Europa și America dura trei luni, astăzi, în mai puțin de 24 de ore, un puternic avion stratosferic poate să străbată aceiași distanță. Pentru securitatea transporturilor de mărfuri și călători, între vechiul continent și Lumea Nouă, societățile de navigație aeriană au nevoie de câteva baze, în drum, cari să folosească la aprovizionare și eventual la reparațiuni urgente. Aceste baze ideale sunt furnizate de insulele Feroë și Islanda. Pe de altă parte, cum este foarte probabil ca numărul vapoarelor să sporească necontenit, astfel ca la un moment dat, porturile Țărilor nordice, sau chiar ale Angliei, să nu mai fie suficiente, insulele Feroë ar putea constitui baze navale de aprovizionare, extrem de însemnate pentru circulația în Nordul Atlanticului, între America și Europa.

De bună seamă că locuitorii din Feroë nu sunt bucuroși că li se dă atâta atenție, tocmai în vremurile noastre. Ei, cari sunt convinși că orice neînțelegere, poate fi lichidată prin discuție, iar nu în mod necesar prin violență, voiesc desigur să rămâie în afară frământărilor noastre.

Ar fi de dorit ca urmașii Vikingilor să nu cunoască grozăviile războiului, așa cum le cunoaștem noi, oamenii din civilizata Europă.

Poate că pentru blonzii copii ai Nordului, Dumnezeu va fi mai bun și mai înțelegător.

Locuitorii din Feroë sunt meșteșugari îndemânateci.

Bărcile cu care ies la pescuit, croite după modelul vechilor imbarcațiuni ale Vikingilor, sunt construite chiar de locuitorii din Feroë.

Ce înseamnă...

DĂM în cele ce urmează o serie de lămuriri cititorilor, asupra unei serii de arme de luptă, pentru a putea pricepe mai ușor comunicatele:

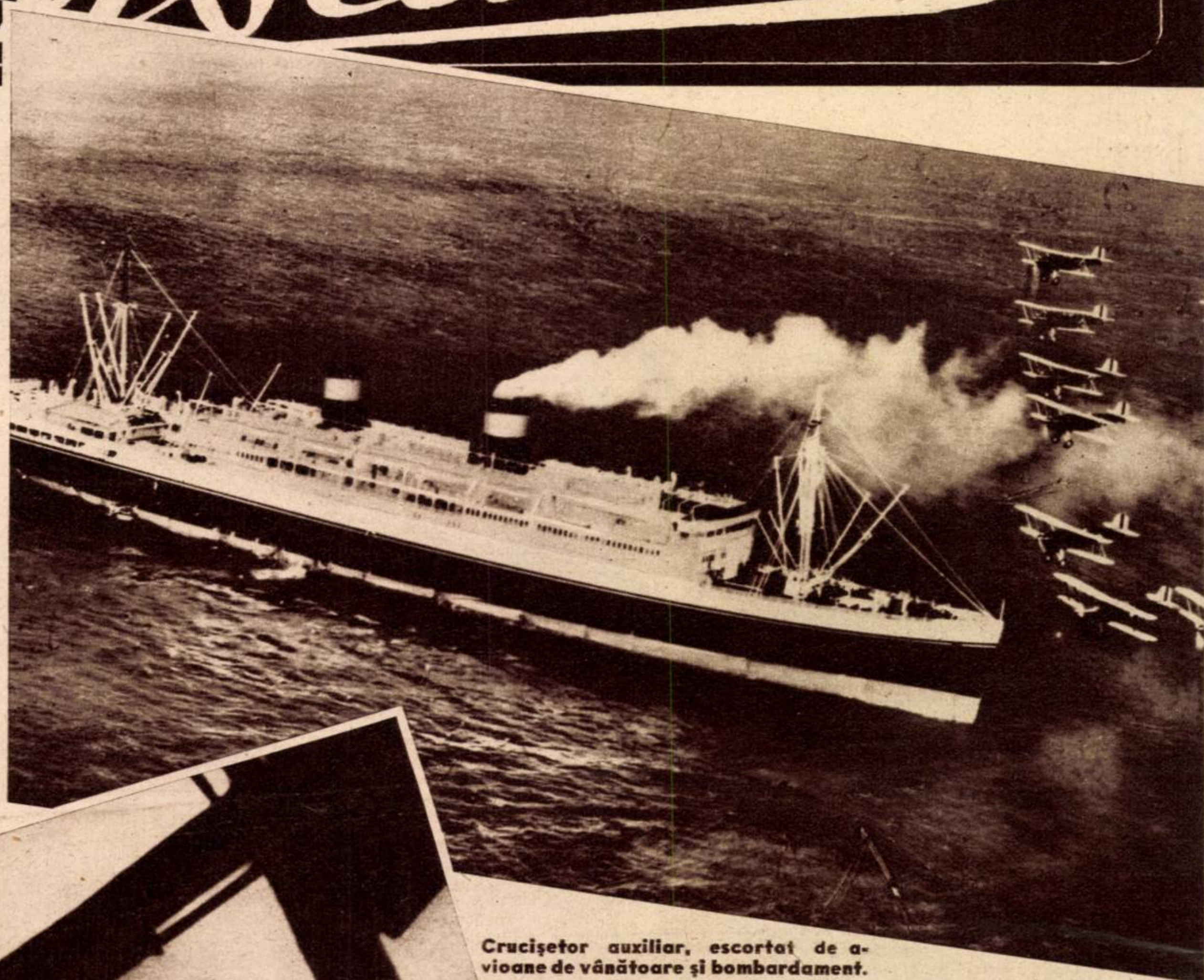
Crucișătoare auxiliare. — Acestea sunt pacheboturi înarmate de războiu și cari mai adesea au misiunea de-a căuta și de-a ataca vasele de comerț. Fără a fi protejate și neputând utiliza piese de mare calibru, ele nu se pot măsura cu vasele de războiu. Deaceea trebue socotită ca o faptă eroică lupta pe care crucișătorul auxiliar englez *Rawalpyndi* a dus-o mai mult de treizeci de minute cu tunurile de 275 ale cuirasatului de buzunar *Deutschland.*

Grenade submarine. — Bombe submarine special făcute de vânătorii de submarine. Aranjate după vrere pentru a exploda la o adâncime anumită, ele sunt puse pe un fel de covor rulant care le face să alunece în urma bastimentului. Acesta trebue, prin urmare să ajungă în locul în care a fost văzut submarinul și să arunce grenadele în timpul mersului. Pe vasele de războiu, comandantul poate după a sa voință să declanșeze el însuși bombardamentul submarin cu ajutorul unui dispozitiv electric. Fiecare grenadă conține 50 kg. de explozibil, a cărui isbucnire dislocă tăbliile de fier ale submarinului, silindu-l să vină la suprafață.

Mine derivante. — Acestea sunt mine fără cablu de reținere, pe cari curentul le târîște după voia sa. Din cauza primejdiei pe care o prezintă ele trebue conform prescripțiunilor convențiunii dela Haga, să fie prevăzute cu un dispozitiv care să provoace căderea lor la fund, o oră după momentul în care ele s'au desfăcut din cablul de reținere.

Mine magnetice. — Contrariu celor ce s'ar crede, minele magnetice, nu sunt o noutate. Au fost folosite și în trecutul războiu. Ea stă sub apă și exploadează grație deplasării unui ac magnetic. Dacă o massă metalică așa ca învelișul unui pachebot sau unui vas de războiu trece prin câmpul minei, acul magnetic, părăsind direcțiunea Nord, pe care o avusese în momentul scufundării minei, prin oscilația sa provoacă un contract anumit și se produce explozia. Pescuitul minelor magnetice se face cu vase de lemn.

Cordiere. — Vase de pescuit mici cari vânează submarinele. Se numesc așa din pricina unei frânghii de 500 metri de care atârnă un fel de undiță.

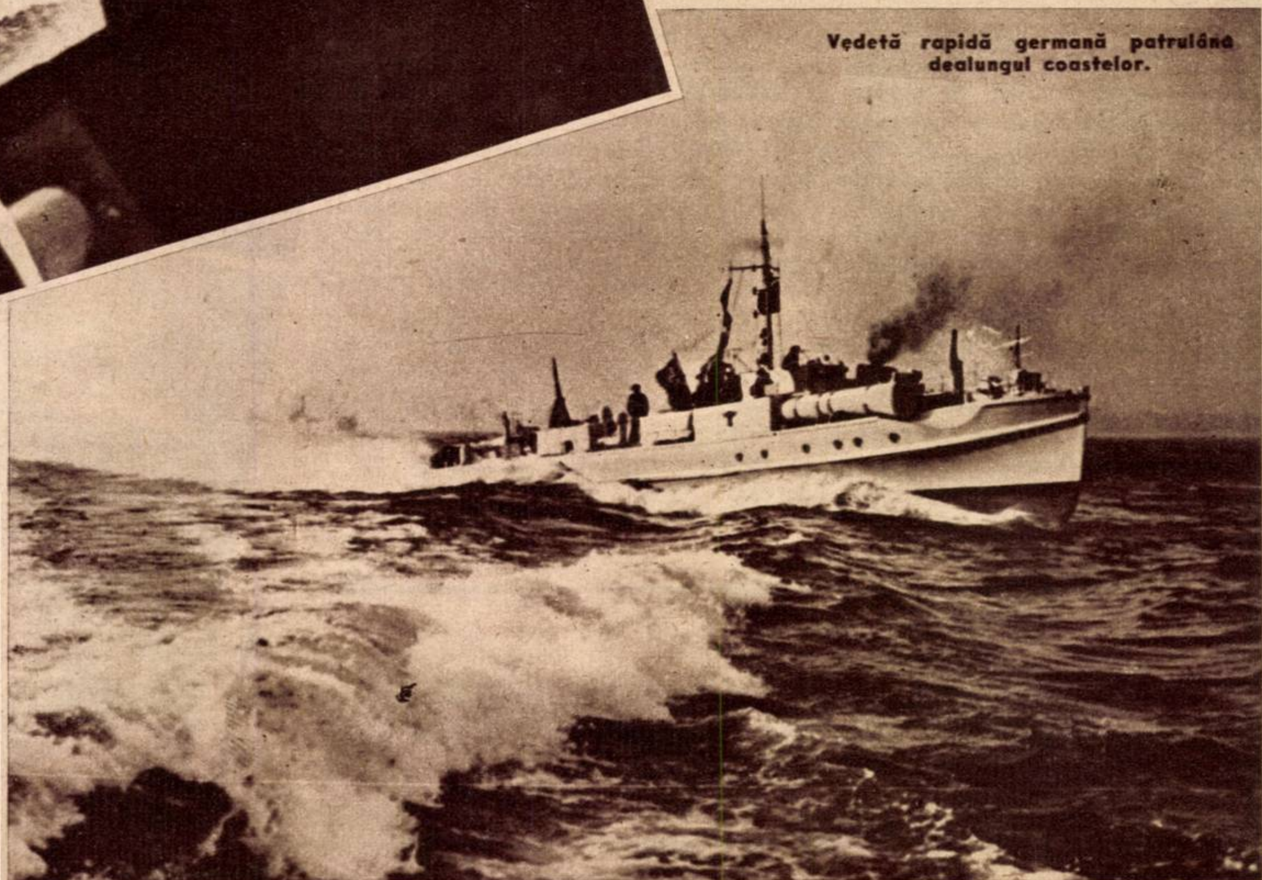

Crucișetor auxiliar, escortat de avioane de vânătoare și bombardament.

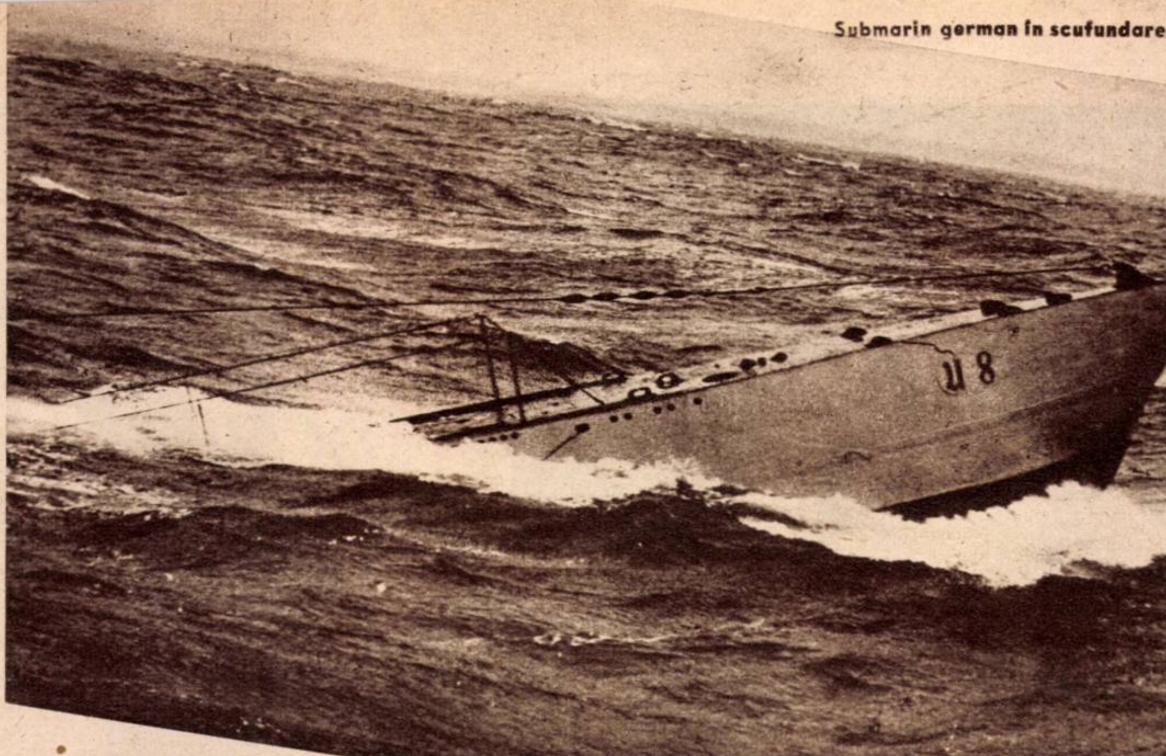
Întâlnire într'un avion de luptă german și un crucișetor auxiliar.

Apărare de aproape. — Când avioanele atacă un obiectiv, artileria care constituie apărarea îndepărtată rămâne neputincioasă împotriva lor. Deaceea s'a creat un material pentru „apărarea de aproape". Acest material conține mitraliere grele, al căror calibru e de 13 mm. apoi mici tunuri cari trag obuze explozive de 20 mm. Insfârșit, s'a creat și un tun de 40 mm. Cuirasatul britanic „King George V" posedă un D. C. A. cu vreo 32 piese de 40 mm. Acest vas poate să se înconjoare de o rețea de proectile explozibile, în cari avioanele inamice sunt distruse.

Nori de fum. — Norii de fum opac sunt provocați de vasele de războiu pentru a se ascunde de vederea inamicului. Vasele de războiu produc foarte ușor acești nori artificiali.

Vedetă rapidă germană patrulând dealungul coastelor.

Submarin german în scufundare.

Nu este un vas care se scufundă, ci puntea unui vas de războiu american acoperit de valuri.

Elemente de contact. — Unități ale liniilor avansate, cari furnizează oamenii patrulelor care recunosc fermele, locuințele, pădurile, toate locurile în cari s'ar putea adăposti inamicul. Aceste elemente de contact deschid focul, dacă e nevoie, pentru a lăsa grosul trupelor lor să se pregătească. Dar ele se retrag dacă dușmanul este mult mai numeros.

Avioane susținătoare ale infanteriei. — Atacul unităților de infanterie cu mitraliere prin avioanele de vânătoare, nu este o noutate, deoarece cei vechi își amintesc de un oarecare Fantomas, care ii vizita în zorii zilei, în ținutul Campagne. Această tactică a fost perfecționată în războiul din Spania. Numeroase avioane cad din cer în „picaj", apoi se ridică și continuându-și sborul, trag focuri de mitralieră.

Chadburn. — Aparat care servește la transmiterea de semnale mașinilor cu ajutorul unor sonerii și a unor cadrane cu arătător.
Pe vasele ușoare, cum sunt torpiloarele, Chadburnul este totdeauna dublat de un port-voce.

Tirul de hărțuială. — Tir intermitent al artileriei, îndreptate asupra spatelui de front al inamicului. Aceste tiruri au scopul de a împiedeca aprovizionarea. Piesele de artilerie cari au această misiune sunt reperate astfel încât să lovească în șosele, în răscruci, în locurile pe unde circulă inamicul, atunci când capătă întăriri.

Rectificarea liniilor. — Când infanteria avansează, mitralierele artileriei se opun. Această infanterie se organizează rapid pentru a rezista contra-atacului, pentru a păstra terenul cucerit. Numai așa infanteria poate ameliora nouile ei poziții, rectificând traseul, împingând puțin câte puțin tranșeele înainte, cucerind un teren pe care uneori și-l dispută cu adversarul, metru cu metru.

MODA

SEZONULUI CARE INCEPE

1. Rochie de seară din taffetas albă cu dungi aurii. Bolerou de vulpi croisée.

2. Costum compus din trei piese: fusta bleumarin cu o mică bască, bluză de crepe satin alb și bolero de dantelă bleumarin. Centura e roșie. Creație: Jean Desses, Paris.

1.

2.

3.

4.

5.

3. La una din recentele reuniuni hipice din Paris, a fost remarcată în tribună, această rochie imprimată de mătase naturală albă, cu trandafiri pictați în rose și corail. Gulerul în formă de vestă și centura de mătase albă.

4. Rochie de mătase imprimată alb cu negru. Centură de taffetas neagră. Creație: Jean Desseș, Paris.

5. Mantou de după amiază din taffetas pepita alb cu negru. Buzunare mari aplicate, în formă de geantă. Creație: Jean Desses, Paris.

(Foto Telefrance, Paris)

PROMOȚIA 1915

Promoția 1915 a școalei de cavalerie în frunte cu d. ministru Urdarianu au depus o coroană pe mormântul Soldatului Necunoscut.

CURSURI DE APĂRARE PASIVĂ

D. Col. Șlomescu ținându-și conferința la școala „Voevodul Mihai". Dela stânga la dreapta: Comandor Bâscoveanu, Ilie Ivănescu secretar general, Col. Al. Dobrotescu primar al sect., N. Anastasiade șef. serv. A. P. I. Niculescu director de cabinet, I. Manolescu și Col. Stoienescu M.

ANTRENAMENTUL PARAŞUTIŞTILOR

(Urmare din pag. 9)

tinerilor ce urmează să devină soldați parașutiști. Numai după ce candidatul trece cu succes numeroase probe de rezistență, lansându-se depe aceste trambuline, el este admis la prima lansare cu parașuta, dintr'un avion sburând la mică înălțime.

Dar aceste exerciții nu sunt decât ceea ce ar fi în infanterie instrucția individuală. Căci, adevărata pregătire a soldaților parașutiști constă din exerciții de lansare în grup, urmate de simulacre de lupte pe aeroporturi și de ocupări de poziții, dinainte indicate.

Soldații parașutiști descind odată cu un important material de războiu, lansat deasemeni cu ajutorul parașutelor, în afară de echipamentul aflat asupra lor. Detașamentele de infanterie aeriană sunt echipate cu motociclete pliante, cu mitraliere ușoare, iar materialul de însoțire e alcătuit chiar de tunuri, spre a îngădui acestor grupuri lăsate în spatele frontului o rezistență cât mai îndelungată. Se știe astăzi că în Germania se cere candidaților la bacalaureat dovada că au făcut un curs de antrenament la un câmp de instrucție pentru pregătirea parașutiștilor, bineînțeles dacă elevul prezintă condițiunile fizice necesare.

Este semnificativ faptul că actualul prim-ministru al Franței d-l Paul Reynaud, într'un discurs rostit cu ani în urmă, vorbind de războiul ce se apropia, a prevăzut folosirea acestor detașamente de parașutiști, afirmând că Franța ar putea fi invadată de o „armată meteorică". In Rusia Sovietică organizația „Osiafkim", care se ocupă cu pregătirea aeriană a națiunii, a creat numeroase școli și câmpuri de instrucție, în vederea instruirii parașutiștilor, fără să mai vorbim de străduințele organelor militare propriu zise, în această direcție. Omenirea are dreptul să intretină nădejdea că după ce iureșul sângeros de astăzi va fi trecut, parașuta își va recăpăta rolul ei binefăcător, iar infanteria aeriană va deveni o amintire a trecutului.

d.

„REALITATEA ILUSTRATĂ". Editura „Ziarul" S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți". Redacția și administrația, str. Const. Mille (Sărindar) 5-9, București. Tel. 3.84.30. Cec Poștal 4083. Red. responsabil: N. Ionescu. Prețul abonamentelor un an (52 numere) lei 400; 6 luni (26 numere) lei 225; 3 luni (13 numere) lei 120. Anunciurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

IMPRIMERIILE Adevărul ...

ULTIMELE EVENIMENTE INTERNE

IMPRESIONANTA MANIFESTAȚIE DE DUMINICĂ

Dintr'o pornire spontană și în semn de adâncă recunoștință pentru M. S. Regele, mulțimea și-a manifestat călduros dragostea pentru Suveran, Duminică dimineață în fața Palatului.

M. S. Regele răspunzând mulțimii.

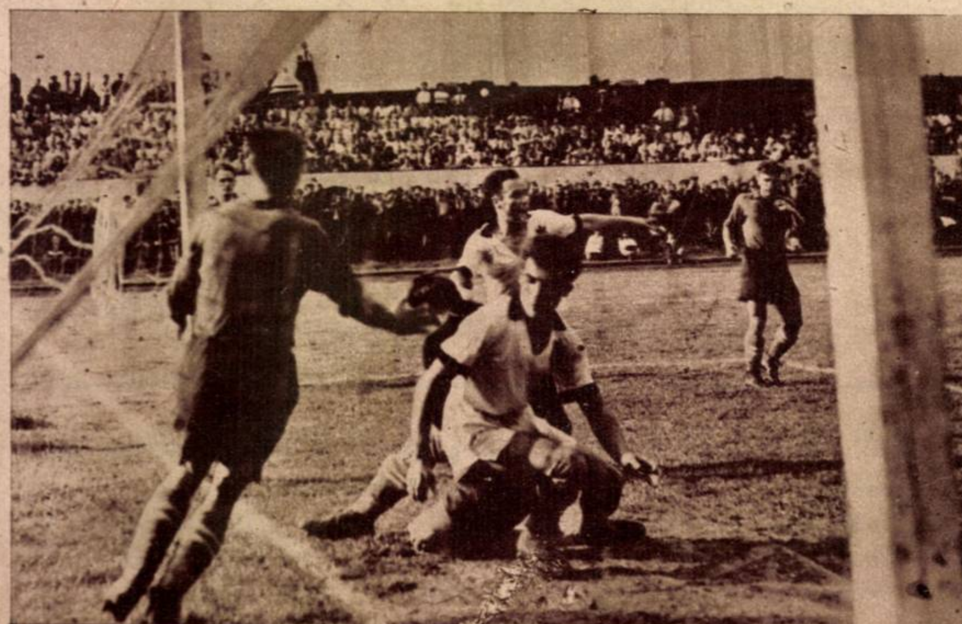

MICUL C. E. C.

Două faze ale matchului F. C. Rapid—Hungaria (3-0)

O fază în fața golului în timpul matchului Venus - Beogradski (0 - 1)

Un alt moment din timpul luptei.